

Neden bir sol ve sosyalist odak gerekli?

Sayfa 12

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Ford, Mercedes, B Plus, HT Solar, Çorlu ve İkitelli metal fabrikalarından; Antalya turizm işçilerinden, belediyelerden, Cargill fabrikasından haberler...

Sayfa: 2-5

Nisan 2018 / Sayı: 103

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Ekmek ve hürriyet için

1 MAYIS'a!

Çözümün gücü ve zaferin yolu

İşçinin ve emekçinin bayramı 1 Mayıs geliyor. Meydanlar, emeğiyle dünyayı sırtında taşıyan kadın ve erkek emekçileri, geleceğin temsilcisi gençleri, tüm ezilenleri bekliyor. 1 Mayıs meydanları sadece birer bayram yeri değildir. İşçi sınıfının taleplerinin yükseldiği, ekmek ve hürriyet şiarlarının yankılandığı, asalak kapitalistlere ve emperyalizme karşı üretkenlerin, yönetmeye talip olduklarını göstermesi gereken meydanlardır.

Ülkeyi yönetenler, yani Erdoğan ve AKP'nin MHP takviyeli istibdadı Türkiye'nin hiçbir sorununu çözmeye muktedir değil. Kendi dertlerine düşmüşler ve tek niyetleri bir şekilde yine atı alıp Üsküdar'ı geçmek! O zamana kadar, krizin eşiğindeki ekonomiyi, varı yoğu satıp savarak bir şekilde ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Ekonomi de artık güneş balçıkla sıvanmaz hâle geldi. Diğer yandan Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek'in ekonominin kırılğan yapısı, yüksek enflasyon ve aşırı borçlanmaya dair üstü kapalı değerlendirmeleri bile Erdoğan'ı çileden çıkartmaya yetti. Erdoğan'ın ekonomiyi savunmak için söyledikleri ise eskiden 1 milyona gidilen tuvaletin altı sıfır atıldıktan sonra 1 liraya gidilmesine kadar düşmüş durumda. İçler acısı!

Dünya ticaret savaşlarına giriyor. Emperyalist güçler buna göre konum alıyor. Türkiye'nin eli kolu Gümrük Birliği ile bağlanmış vaziyette. Erdoğan ve AKP, dış ticareti kontrol altına almayı akıllarına bile getiremiyor. Erdoğan, bir sefer sermayenin çıkışına mani olmaktan bahsedecek oldu, sonra piyasalardan gelen tepkiyle lafi nasıl

döndüreceğini şaşırdı. Çünkü emperyalist kapitalizme kopmaz bağlarla bağlı olan Türkiye'nin tekeli sermayesinin çıkarlarını savunuyorlar. Bildikleri tek şey Suriyeli göçmenleri Avrupa'ya karşı koz olarak kullanmaktan ibaret. Utanç verici!

NATO ve ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki nüfuzu azalmak bir yana artıyor. Bırakın NATO'dan çıkmayı beraberce Suriye'nin kuzeyinde boydan boya bir NATO koridoru oluşturular. Son olarak ABD'nin Mıncık işgaline ortak olmayı tartışıyorlar. Halkı zafer hikâyeleri ile oyalıyorlar ama gerçekte milleti hezimete sürüklüyorlar. Çünkü baş düşman emperyalizmi, Ankara'da, İncirlik'te ve Anadolu'nun dört bir yanına yayılmış üslerde, yani koyunlarında besliyorlar. İkiyüz-

lüle!

Türkiye'yi düzlüğe çıkaracak ve yeniden kuracak güç işçi sınıfındadır. 1 Mayıs meydanları sosyalizmin cevaplarıyla işçi sınıfının gücünün bulunduğu meydanlar olmalıdır!

Türkiye'nin sorunlarının gerektirdiği acil ve kesin çözümler, sistemin içinde bulunamaz. Yıllarca sermayenin, ütöpik olduğunu iddia ettiği, halk nezdinde gözden düşürmeye çalıştığı sosyalist politikalar, bugün tek gerçekçi cevap olarak karşımızdadır. Ekonomik çöküş, bankalar ve kilit sanayi dallarından başlayarak kapsamlı bir kamulaştırma programı olmadan, borsa kapatılmadan, döviz ve dış ticaret devlet kontrolüne alınmadan çözülemez. Bu çözümü hayata geçirecek güç ise işçi sınıfıdır. Fabrikalar, bankalar devletin

devlet işçinin olmalıdır!

Emperyalizmle mücadele lafla olmaz. NATO'dan çıkmadan, İncirlik'i kapatmadan en ufak bir sonuç alınmaz. Kürtlerle ve diğer kardeş halklarla barışıp ABD'nin karşısına halkların anti-emperyalist birleşik mücadelesiyle çıkmadan zafer kazanılamaz!

Çareyi sermayenin saflarında arayanın eli boş kalır. Sermayenin kanatları altındaki hürriyet Doğan'ın satılmış medyası kadardır! Emekçi halkın yüreğindeki hürriyet sevdasını satın alacak para ise yeryüzünde yoktur! 16 Nisan'da iradesine zincir vurulmuş meclis de, kim olursa olsun bir Cumhurbaşkanı da Türkiye'nin derdine derman olamaz. Türkiye'nin önünde iki seçenek vardır. Ya milli mücadeleyi yürüten ve Cumhuriyet'i kuran Birinci Meclis gibi zincirsiz bir Kurucu Meclis. Ya sonuncu meclis! Ya işçi emekçi iktidarı ile hürriyet! Ya istibdadın pençesinde zillet!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesini durdurmak için mücadele şart!

6

AKP'nin taşeron düzenlemesi binlerce işçiyi işsiz bıraktı

7

İşçinin ekonomisi

8

Satılmış medya

9

NATO koridoruna Fransız ortak

11

Metal fabrikalarından haberler

Çorlu Kurtoğlu Alüminyum'dan bir işçi

Zincirlerimizden kurtulmak için 1 Mayıs'a

Merhaba, ben Kurtoğlu Alüminyum'da çalışan ve birçok zorluğa göğüs germek zorunda kalan işçi arkadaşlarımdan biriyim. Çalışma koşullarımız çok ağır. Baksanız fabrikada işçileri düşünerek alınmış bir sürü önlem var ama hepsi göstermelik. İşçi sağlığı ile ilgili duvarlara asılan tabelalardan tutun da çevreye çöp atmayınız yazan tabelalara kadar sadece göz boyama hizmeti veriyorlar. Üstümüze zimmetledikleri kulaklıklar bile en kalitesiz ve en sağlıksız olanlarından. Kulağımızda olup olmaması bile çok da fark etmiyor. Fabrikada bir dakika bile oturmanıza izin yok. Eğer kendi çalıştığımız bölümde işler kötüyse, yani o bölümün işleri azalmış ise, hemen başka bir bölüme yollanıyoruz. Bununla da kalmıyor. Boya kokusu bazen tüm fabrikada

o kadar fazla oluyor ki hem boğazımız hem gözlerimiz yanıyor. Buna karşılık havalandırma arada sırada çalışıyor ancak havalandırma çalıştığında da kulaklarımız hiçbir şeyi duyamaz oluyor. Saatlerce çalışmanın getirdiği beden ağrısı ve yorgunluk... Bazen boya kokusunun yarattığı duman ve nefessizlik... 12 saat mesai üstüne bir de serviste geçirdiğimiz zamanları da çıkarınca, bırakın kendimize zaman ayırmayı uyku uyuyacak doğru dürüst vakit bile bulamamak... Ve biz bu kadar fedakarlık ve zorluğa katlanırken elimize geçen üç kuruş parayla ayı tamamlamaya, kredi kartlarında biriken hayatlarımızın borçlarını ödemeye çalışıyoruz. Çocuğumuzun bezini almak için diğer çocuğumuzun ayakkabı parasından kesiyor diğer aya alırsak umuduyla bir ayı

daha bitiriyoruz. Peki bu kadar şeye karşılık üzerimizden geçinen patronlar ne yapıyor? 12 saatin bir kaç saatinde gelip tepemizde durup işinin gözünü korkutmaya çalışıyor. Akbaba gibi başımızın üstünde dönüp çalışma baskısı yapıyor. Peki biz "uslu çocuk" olursak bunlar bizi rahat bırakacak mı? Hayır elbette. Bizi zincirlerimizden daha çok çekecekler. Bizi daha da ağır çalışma koşullarında köleleştirecekler... Buna izin vermeyeceğiz. Tüm gücümüzle güzel bir gelecek için, çocuklarımızın daha iyi koşullarda yaşaması için ve en önemlisi verdiğimiz o kadar emek için mücadele edeceğiz. 1 Mayıs bu mücadelenin miladı olsun! Biz emekçilerin bayramında zincirlerimizden kurtulmak için bir adım atalım.

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi

Birlik için haydi 1 Mayıs'a

Merhaba ben Sistem Alüminyum'da çalışıyorum. Asgari ücretin üzerinde ücret alıyoruz. Ancak sigortayı asgari ücret üzerinden gösteriyorlar. Bu durum da sigorta priminin düşük olmasına sebebiyet veriyor. Emeklilik yaşının 60'dan fazla olduğu gerçeği ortadayken bu durum o yaştan sonra bir de düşük emekli maaşı almak demek, emekli olduktan sonra bile rahat edemeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu durumdan rahatsız olan işçiler çalışma bakanlığına şikayette bulundular. Şikayetten bir ay sonra müfettişler nihayet geldi. Patronun adamlarının kendilerinin seçtiği kişilere, müfettişler, fabrikada asgari ücret ile çalışıp çalışılmadığını sordu. Patronun adamları, sadece kendi seçtikleri işçileri müfettişlerle konuşurmak dışında kendince başka tedbirler de almıştı tabii.

Herkesle konuşup asgari ücretle çalıştığımızı söylememizi istedikler. İşimizi kaybedeceğimiz korkusuyla herkes bunu kabul etti ve onların istediği gibi cevap verdi. Bu, birlik olmadığı için böyle oldu. Ancak eğer birlik olsaydı onların tehditleri karşısında kimse korkmaz, müfettişler geldiğinde doğru olanı söyleyebilirdik. İşten atılmaktan çekinip söylediklerini yapmak yerine birliğimizi kurup istediklerimizi söyleyebilseydik hem iş güvencemiz olacak hem de daha rahat bir gelecek bizi bekleyecekti. Bu sefer öyle olmadı ama hâlâ geç değil. 1 Mayıs yaklaşıyor. Haydi emekçinin birliğinin günü olan bayramımızda, 1 Mayıs'ta bu birliği göstermek için bir adım atalım. İşçilerin birliğini Sistem Alüminyum'da gösterelim. Sadece burada değil, tüm fabrikalarda!

İstanbul Tuzla HT Solar'dan emekçi kadınlar

8 Mart'tan 1 Mayıs'a emekçiler hep en önde olmalı!

Sendikamızın İstanbul Küçükalyalı'da düzenlediği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü organizasyonuna katıldık. Günün önemini anlatan konuşmalar ve sloganlar, biz kadın işçilerin örgütlü olmasının güçlülüğünü gösterdi. Program içinde konuşmaları ilgiyle takip ettik. Açıkçası, tiyatro ilk başlarda güzel, sona doğru ise sıkıcı bir hâl aldı. Tiyatrodan sonra müzik dinletisi çok güzeldi. Biz, kadın işçiler olarak, daha aktif olmalı, işçi sınıfı mücadelesi için örgütlülüğümüzü daha da sağlamlaştırmalıyız. Bunun için bu tür organizasyonlar daha da çok olmalı. Olmalı ki, kadın işçiler daha bilinçlensin.

Etkinlikte kürsüde kadın işçiler de vardı. Kürsüde çalışma alanlarımızda, aile hayatımızda, akraba ilişkilerimizde ve toplumun her alanında gördüğümüz, çifte standarda maruz kaldığımız erkek egemenliğine karşı uzun yıllara dayanan bir mücadele olduğundan bahsettik. Her bölgeden gelen kadın arkadaşlarımız çok doğru noktalara parmak bastılar. Bunun yanında 3 ay önce sendikamızda örgütlendik. HT Solar'da fabrika mevcudunun yarısını kadınlar oluşturuyor. Etkinliğe yaklaşık 100 kadın arkadaşımızla katıldık. Bu bilinç ve çalışma disipliniyle 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz!

Biz emekçi kadınlar mücadelede en öndeyiz!

Hoşdere Mercedes'ten bir işçi

Bir gün değil, her gün!

Merhaba. Sözleşme sürecimiz bitti, fabrikamızda sular duruldu. Kararlılığımızı göstererek aldığımız zam-mımız ve haklarımız, diğer fabrikalara emsal olabilir. En çok bizim kulağımıza küpe olsun. Ses çıkartan, kendini gösteren istediğini alıyor. Birlik olup kararlılık gösteren işçiler, taleplerini sökerek alabiliyor. Ak-lımızda

olsun, bu duruşumuzu devam ettirmezsek, aldıklarımızdan daha fazlasını kaybederiz. Yani demek istediğim, sadece şafak gözüktüğü zaman değil, her zaman hazırda ve birlikte olmalıyız. Fabrikalar bu hesapları her zaman yapıyor, biz de her zaman bunun farkında olalım. Bir gün değil, her gün birlikte ve güçlü olalım!

Metal fabrikalarından haberler

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi

1 Mayıs'ta zorunlu fazla mesaiye hayır!

Merhaba, ben Sistem Alüminyum'da çalışıyorum. Ocak ayında işçilerin iyi bir zam beklemesi (100-200 TL!) patronun da öncesinde söz verdiği halde zam vermemesi üzerine sendikal faaliyete girmemiz sonucu 200 kadar işçi işten atıldı. Çünkü patron zam vermediği gibi asla sendika da istemiyordu iş yerinde. Üstelik atılan işçilerin hepsi eski işçiler, yani 4 ila 10 yıl arası çalışan işçilerdi. Şimdi fabrikada yüzlerce yeni işçi var. Atılardan daha çok işçi aldılar, fakat çıkan iş oranı eskiye oranla %50 kadar düştü. Geçen gün müdür işçileri topladı, eskiden çok daha az işçiyle daha çok iş yaptığını, şimdi bu kadar işçiyle iş çıkaramadığını söyleyerek üstü kapalı tehditlerle baskı yapmaya başladı. Şimdi içeride çok ağır baskıyla nefes almadan çalıştırıyoruz. Bunun için de

elinde tek kozu dışarıdaki işsiz ordusu. "Buranın şartları bu, beğenmeyene kapı orada, burada çalışmak isteyen bir sürü insan var kapıda" diyor her seferinde. Eminim okuduklarınız birçoğunuza yabancı gelmemiştir. Çünkü artık birçok iş yerinde bu ve buna benzer olayları hepimiz yaşıyoruz. Patronların ellerinde sermayeleri, arkalarında devlet desteği ve birlikleri var. Aslında bizim elimizdeki koz onlarınkinden daha büyük. Bunu onlar çok iyi de biliyor. Başta bahsettiğim sendika mücadelemizdeki işten çıkarmalar falan da bu yüzden oldu. Onların asıl derdi bize 100-200 TL zam vermemek değil, işçilerin istediğini vermemek. Onların istemediği bizim birlik olmamız ve istediğimizde olabildiğimizin farkına varmamamız. Çünkü bizim birliğimiz onların elindeki güçten daha etkili,

daha büyük. Önümüz 1 Mayıs, bizler öncelikle meydanlarda, alanlarda kendi safımızda, büyük işçi kitleleri oluşturarak onlara birliğimizi göstermeliyiz. 1 Mayıs'tan başlayarak iş yerlerimizde, fabrikalarımızda örgütlenerek, sendikalaşarak birliğimizi kurmalı, onlara kendimizi ezdirmemeliyiz. Tüm işçi kardeşlerimi bu vesileyle 1 Mayıs'ta, bizim bayram meydanlarımızda buluşmaya davet ediyorum. Bunu söylerken de biliyorum ki, birçok işçi gönlü o meydanlarda olduğu halde gidemeyecek, fazla mesaide olacak. 1 Mayıs resmi tatil ama birçok fabrikada izin yok. Patronların tümüyle fiili ve hatta yasadışı dayatması ile işçiler çalışmak zorunda kalıyor. Bu 1 Mayıs başka taleplerimizle birlikte fazla mesai dayatmasına karşı çıkararak haklarımızı savunduğumuz bir gün olsun.

Bilecik Mefro Wheels'den (TEKERSAN) bir metal işçisi

Düzeni değiştirmek için kol kola omuz omuza emekçi kardeşlerim!

Merhaba arkadaşlar. Hepimizin fabrikalarda yaşadığı sıkıntılara dikkat çekmek istiyorum. Her günümüzü, patronu daha çok zengin etmek için çalışarak geçiriyoruz. Bizlere emeğimizin karşılığını vermedikleri halde en iyi performansı bekliyorlar. Arıza yapan bir makine kadar değer görmüyoruz. Onun tamir için ne harcamalar, ne çabalar sarf ediyor fakat bir işçi hastalandığında veya kaza geçirdiğinde işverenin umurunda olmuyor. Her ne kadar oralarda çalışıp belirli bir ücret alsak da

sağlığımızdan oluyoruz. Geçimimizi daha iyi sağlayabilmek için fazla mesailere kalma gereği duyuyoruz. Bu da dolayısıyla hem sağlığımızı etkiliyor hem de ailemizle, çevremizle ve kendimiz için vakit geçirmemizi engelliyor. Zaten bir günümüzün büyük bir kısmını çalışarak geçiriyoruz. Çok daha iyi performans sergilememiz istediği için fazlasıyla yoruluyoruz. Böylece başka hiçbir şey vakit ayıramıyoruz. Bunların hepsi bizim hakkımız. Çalışıp emeğimizin karşılığını almak,

sevdiğimizle doya doya vakit geçirmeyi hepimiz isteriz. Bu hakları patronlar bize vermez. Bunları alacak yine biziz. Gerek grevle, gerek eylemlerle, gerek işgalle. Yıllardır böyle gelmiş böyle giden bu düzeni değiştirmenin vakti geldi, geçiyor. Birlik olmalıyız, her daim. Birlikte olduğumuz zaman neler yapabileceğimizi, neler yaptığımızı biz de biliyoruz, patronlar da, hükümet de. Onun için sayın emekçi kardeşlerim insanca bir yaşam için hep birlikte yürüyelim. Kol kola, omuz omuza.

Kocaeli Ford Otosan'dan bir işçi

Ford Otosan'da iş güven(siz)liği

Ben Ford Otosan'da kaynak bölümünde çalışan bir işçiyim. Size Ford Otosan'ın işçi sağlığına verdiği değerden bahsetmek istiyorum. Ford Otosan'da yaşanmış ve işçi sağlığını tehdit eden üç örnek var. Bunlardan ilki ameliyat olan bir işçi arkadaşımızın tam iyileşmeden işe geri başlatılması ve bunun sonucunda ameliyatlı yerin iltihap kapmasına rağmen hâlâ hatta çalıştırılması. Bu yüzden ameliyatlı yerin patlaması sonucunda yaralandı ve bu olay fabrika kayıtlarına bile geçmedi. İkinci olay ise aşırı efordan dolayı tansiyonu düşüp bayılan arkadaşımıza müdahale etmek için hattın durdurulması gerekirken hat durdurulmadan hiç bir şey olmamış gibi davranılması. Bayılan arkadaşımıza yardım etmemiz gerekirken hattın durdurulmaması, arkadaşımıza geç müdahale etmemize neden oldu ve bayılan arkadaşımız çok sağlıksız ve gecikmeli bir şekilde revire götürüldü. Son olarak üçüncü olay ise gece vardiyası 08:00 çıkışını dağıtan servislerin, sabah saat 10:00 girişi yapacak olan işçi arkadaşlarımızı almak için hızlı ve kontrolsüz

bir şekilde sürmesi. Servisler bu yüzden kaç kez kazadan döndü. Reno'da geçen sene trafik kazası adı altında yaşanan iş cinayetini hepimiz biliyor ve hatırlıyoruz.

Ford Otosan'da sözde "önce iş güvenliği" diyen amirlere, müdürlere, Türk-Metal temsilcilerine (işçilerin servis ile olan ilişkisini sendikacılar sağlar) şunu sormamız gerek: "bu ve benzeri olaylarda iş güvenliği nerede?" Haftada en az iki kere kayıtlı olarak "iş kazası" yaşanıyor, bir de kayıtlı olmayan kaç tane "kaza" yaşanıyor. Gerek Ford Otosan'da gerekse tüm metal fabrikalarında bu durumu kökünden çözecek olan ne Türk-Metal'dir ne de amirler veya müdürlerdir. Uzun ve zor olsa da bu sorunları tamamen çözecek olan biz işçilerin örgütlendikleri fabrika komiteleri olabilir. Şu an birçok fabrikada işçilerin kendi kaderlerini ellerine almaları zor olabilir ama imkânsız değildir. Yapılması gereken tek şey tüm işçilerin sözleşmeli, kadrolu fark etmez birleşmeleri ve planlı bir şekilde hareket etmeleridir.

Gebze'den Birleşik Metal üyesi bir işçi

Fabrikalarda işçi demokrasisi üzerine

Sendikalarımızın örgütlü olduğu fabrikalarda, işçilerin söz, yetki ve kararına dayanan mekanizmalar kurmak oldukça önemlidir. Birincisi, işçiler kendi mücadelelerine sahip çıkarlar. İkincisi, kararı işçiler aldığı için işçinin menfaatine aykırı kararların çıkması zorlaşır. Ancak söz hakkının işçide olduğu her olayda doğru karar alınır diye bir durum söz konusu değildir. İşçilerin ne kadar bilinçli, sendikacının ne kadar mücadeleci, sendika komitesinin ve temsilcilerin ne kadar bağımsız olacağına göre değişir. Örnek verelim. 1 Mayıs bu sene hafta içine denk geliyor. Bilinçsiz işçilerin çalıştığı bir

fabrikada, işçiler 1 Mayıs'ta fazla yevmiye alacakları için çalışma isteyebilirler. Sendika temsilcisi ve yönetimi de buna ses çıkarmazsa, o işçilerde ve sendikada bilinçten bahsetmek mümkün değildir. Bilinçli işçi ve mücadeleci sendika, 1 Mayıs'ta ne olursa olsun kimsenin çalışmaması, 1 Mayıs sabahı tüm işçilerin 1 Mayıs alanında olması için çaba gösterir. Bundan geri atmaz. Tüm sendikalarımız, bu 1 Mayıs'ta bir işçinin bile fabrikada çalışmamasını, mücadele ederek kazandığımız 1 Mayıs'ı alanlarda geçirmemizi sağlamak için olağanüstü çabayı göstermelidir.

Metal fabrikalarından haberler

Kocaeli B Plus fabrikasından bir işçi

İşçilerin sağlığı özelleştirilemez!

Arkadaşlar merhaba. Ben Kocaeli'de Ford Otosan fabrikasının yan sanayisi olan B Plus fabrikasında çalışıyorum. İş yerinde operatörün çalışma süresi, cycle (çevrim süresi) proses (istasyon) denemeleri sırasında ölçülerek belirlenir ama zaman içerisinde bu süre aşağıya çekiliyor ve böylece biz operatörler stres ve baskı altında çalışıyoruz. Bu süreler iş yerimizde o kadar aşağıya çekildi ki işler çığırından çıktı; artık işi yetiştirebilmek için makinelerdeki operatörü korumaya yönelik bütün ekipman ve teçhizatları devre dışı bırakmak zorunda kaldık.

Sendika bu durumu denetlemek ve düzeltmek istiyor mu?

Türk Metal sendikası 2017 sözleşme taslağının reklam afişinde bu konu ile ilgili şöyle söylüyor: "Söz sahibi olmak istiyoruz. Küresel rekabetin kızışmasıyla fiyat avantajı kazanmak isteyen işyerleri, işçilik maliyetlerini minimuma düşürmeye çalışıyor. Bazı iş yerleri bunu verimlilik artışı ile sağlarken diğerleri 'daha az

zamanda daha çok iş yaptırarak' bütün yükü işçiye yüklüyor. Üyelerimiz için sürdürülebilir olmayan bu yolun derhal terk edilerek, soruna kalıcı ve akılcı bir çözüm bulunmasını istiyoruz."

Lakin reklam afişinde yer alan bu güzel cümleler masada kaldı. Sendika bunun için doğru düzgün bir şey yapmadı. İşçilerin tüm dikkatini zam oranına çeken sendika, iş güvenliğiyle alakalı işçilerin hiçbir talebini dikkate almadı. Operatörün çalışma süresini denetlemek için mühendisler, amirler, İSG uzmanları bu denemenin içinde ama tek bir sendika temsilcisini bile bu denemenin içine almak istemiyorlar. Türk Metal ise zaten orali değil, bunu masada işçileri bu konuda patrona satarken gördük.

Burada İş Sağlığı ve Güvenliği uzmanlarının bu kadar basiretsiz olmasının birkaç sebebi var. Birincisi İSG uzmanları işinin devamlılığını korumak için patronun aleyhine çalışmıyor. İkincisi iktidar bu konuda "devletin kangren olmuş kolunu kestik" diyor. Yani İş Sağlığı ve Güvenliğini şirket-

ler aracılığıyla özelleştirerek yine iş güvenliğini şirketlerin, sermayenin insafına bırakıyor. İnsanın yaşam hakkını özelleştirmek fren pedalını iptal etmektir. Bu durumlardan dolayı biz işçiler, her gün faili belli iş cinayetlerine kurban gidiyoruz. İşçi üretiyor, patronun kâr hırsı da devletin desteği ile emeğimizi yiyor, yetmiyor öldürüyor.

Fabrikalardaki bu sorunlar çözülemeyecek sorunlar değildir. İşçiler fabrikalarda, madenlerde ve birçok sektörde ölüm ve yaralama riskinin nerede daha çok olacağını en iyi kendileri bilir. Bizi öldüren şey özelleştirme, patronların kâr hırsı, devletin umursamazlığıdır. Bu kötü durumlar biz işçilerin artık sorunları kendi eline almasıyla çözülebilecek sorunlardır. İş ki en küçük fabrikadan en büyüğüne kadar sabırlı bir şekilde komitelerimizi kuralım, sarı sendikaya baskımızı eksik etmeyelim, sendikasız yerlerde sendikalaşalım. Sendika bürokrasisine de, patronlara da makine başında canımızı emanet etmeyelim. İşçinin işçiden başka dostu yoktur.

Bursa Renault'dan bir işçi

Bir arabanın lastiği işçinin üç parmağından daha önemli

Geçtiğimiz günler de Bursa Reno fabrikasında iş kazası meydana gelmişti. Bantta çalışan arkadaşımız, yönetimin bozulan makinayı tamir ettirmemesi ve o makinenin yerine onun yerini tutmayan başka bir makineyi getirmeleri yüzünden üç parmağından oldu. Fabrikanın hızına yetişeceğim derken tork makinesine parmaklarını kaptıran arkadaşımız kazanın hemen ardından çalıştığı bandı durdurarak yardım talep etti. Ama Reno için orada önemli olan arkadaşımızın kopan üç parmağı değil bantta ilerlemeyen arabalar olmuştur. Hemen arkadaşımıza müdahale etmek yerine sanki yerde insan değil de önlerini kapatan fazlalık bir malzeme varmış gibi arkadaşımızı alıp kenara bıraktılar. Orada acı çeken arkadaşımıza değil duran banda müdahale ettiler. Arkadaşımızın yerine yedek başka bir işçiyi koyup üretime devam ettiler.

Ancak üretimi olağan hızına kavuşturduktan sonra arkadaşımızı hastaneye götürmeyi akıllarına getirdiler. İş kazası gerçekleşikten maksimum 5 dakika sonra her şey gene aynı düzen devam etti. Neredeyse kimseye duyurmadan bütün olayın üstünü kapatmaya çalıştılar. İş kazası sırasında 5 dakika bandı durdurmamayan Reno yönetimi her hangi bir bölümde herhangi bir parçanın eksik olmasından dolayı 30 dakika üretimi

durdurabiliyor. Reno yönetiminin işçiye verdiği önemi bu olay gösterdi. Onların gözünde bir arabanın parçası kadar bile değerimizin olmadığını gördük. Bir de duyarlıymış gibi gözükmek için bir sonraki gün hepimize iş kazası ile ilgili eğitim verdiler.

Sanki kaza, o banttaki bozuk olan makine yüzünden değil, banda yetişmek için yarış atı gibi çalıştırdıkları işçi arkadaşımız yüzünden olmuş gibi bize iş kazasına karşı nasıl dikkatli olmamız gerektiğini, iş kazası sırasında nasıl davranmamız gerektiğini anlattılar. Biz verilen eğitimleri eksiksiz uygularken Reno yönetimi kendi verdiği eğitimi kendi görmezden geliyor.

İş kazalarında öncelikli olan kazayı geçiren işçiyle ilgilenmektir. Ama Reno yönetimi önce fabrikayı olağan akışına kavuşturup ondan sonra ölmemiş ise işçiye bakıyor.

Onlara değersiz birer makine parçası olmadığımızı gösterme zamanımız geldi artık. Bugünden başlayarak biz olmadan makinelerin de fabrikanın da bir hiç olduğunu göstermeliyiz. Kazalardan korunmak için işverene güvenemeyiz. İşçi denetimi şart. Onlar için bir otomobil lastiği biz işçilerin üç parmağından değerli olabilir. Ama bizim için işçinin saçının tek teli onların her şeyinden daha değerlidir.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Tofaş ikili vardiyaya mı dönüyor?

Tofaş'ta performans düşüklüğü yüzünden yılbaşından bu yana yüzlerce işçi işten çıkarıldı. 250'ye yakın da yeni işçi alındı. Onların ne zaman işbaşı yapacağı söylenmedi. İşçi alımları durdu. Bu da gösteriyor ki yıllık izine kadar yüksek ihtimalle fabrika ikili vardiyaya dönecek. Söylenenlere göre Cumartesi günleri çalışma olmayacak, yıllık izinler de 12 güne düşürülecektmiş.

Üretimde son zamanlarda düşüş var. Cumartesi günleri çoğu kez imalat yapıyor. Bu durum bir kriz habercisi olabilir. Nisan-Mayıs gibi üretimin artabileceği söyleniyor. Ancak sadece söylenti. Tofaş'ta gelenek olmuş, meşhur bir söylenti.

İşçilerde genel olarak bir huzursuzluk hâkim. Fabrikada savunma almalar artmış durumda. Yetkili Türk Metal Sendikası da çıkartılan işçiler için her zamanki gibi bir şey yapmıyor. Bu da yaşanan huzursuzluğu pekiştiriyor. Bunların

dışında yeni bir CEO'nun göreve gelmesi bekleniyor.

Tofaş'ta karmaşık bir dönem söz konusu. Her an her şey olabilir. Önemli olan ne yaşanırsa yaşansın her dönemde olduğu gibi işçilerin sözünün ne olacağıdır.

İkitelli OSB'den bir metal işçisi

Sorunları örgütlenmeden çözemeyiz

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben İkitelli Organize Sanayi Bölgesinde bir metal fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Aşağı yukarı 30 kişilik bir fabrikada çalışıyorum. Gerçek gazetesinin fabrikalardan haberler sayfalarında benim çalıştığım yere uzak olmasına rağmen işyerimdeki

sorunların ayrılarını okuyorum. Ben daha işe girmeden önce işçiler patronu şikayet etmişler. Şikayet etme sebepleri patronun yerleri temizletmek için gece yarısına kadar işçileri çalıştırmıştı. Patron da bu şikayetten çok büyük bir ceza yemiştir. Bundan sonra da şikayet edenleri işten çı-

kartmış, uzun süreden beridir de temizlik yapılmasına izin vermiyor. Zaten olan birçok sıkıntılarımız var üstüne bir de yerlerin kirli olması eklendi. Şimdi sağlıklı bir ortamda enfeksiyonlara açık şekilde çalışıyoruz. Eğer işçiler olarak bir araya gelseydik ve mücadele etseseydik tüm bu sorunları çözebilirdik. Fabrikalarda da, işyerlerinde de çözümlenmesi gereken çok sorun var. Bu sorunları da örgütlenmeden çözemeyiz.

Bursa Renault'dan bir işçi

Yönetim hediye verirken bile kendi çıkarını düşünüyor

2017'de rekor satış yapılması üzerine Renault'un ortağı Mais 750 çalışanına bir maaş ikramiye verdi. Bize de verilmesi konusunda sendikaya ve yönetime baskı yaptık. Bunun üzerine fabrika yönetimi 2017 sonunda üretimde rekor kırılmasının karşılığında çalışanlardan isteyene tablet isteyene cep telefonu hediye edeceğini açıkladı. Verdikleri telefon ise Samsung'un en düşük özellikli telefonu... Bu duruma herkes tepki gösterdi. Az da olsa borçlarımızı öderiz diyerek para

verilmesini istedik. Yönetim ise telefon ve tabletleri sipariş ettiklerini söyledi. Telefonları toplu alacakları için daha ucuza alacaklar hem de bordroya daha yüksek fiyattan yansıtıp ödedikleri vergiden düşecekler. Amaçları bu. Verdikleri hediyeyle bile çıkar sağlamaya çalışıyorlar. Her çalışanda zaten telefon varken ne gereği var. Onun yerine para verilseydi isteyen istediği şeyi alabilecek ya da az da olsa borcunu ödeyebilecekti.

Fabrikalardan haberler

Bursa Cargill'den bir gıda işçisi

Cargill'i Cargill işçisinden dinleyin

Günlerdir Cargille ilgili bir sürü haber okuyup, izlediniz medyada.

Cargill işçisi olarak birde bizim sıkıntılarımızı dinleyin;

İlk zamanlar bizler için herşey iyiydi. Asgari ücretin dört katı ücret alıyorduk. Toplantı ve eğitimlerimiz pastasız yapılmıyordu. Geziler düzenleniyordu.

Sonra sonra maaşlarımız düşmeye başladı. Performansa bağlı zam adı altında işveren istediğinin yüzünü güldürüyor, istediğini sürdürüyor. Üstelik birbirimize maaşımızın ne kadar olduğunu söylemek de yasak. İşveren bu şekilde işçiyi birbirine düşman etmeye çalışıyor. Öyle bir maaş ve zam politikası var ki! Kimse aldığı maaşı tam olarak bilmiyor. İki ay tek maaş, üçüncü ay bir maaş ikramiyeli maaş alıyoruz. Kaç lira

maaş aldığımızı sorduğumuzda bize sadece yıllık toplam brütümüzü söylüyorlar. İkramiyeler maaşımızın dışında. Bu yüzden de saat ücretlerimiz, Bursa'da herhangi bir fabrikada çalışan işçilerin yarısı kadar. Böyle olunca mesailerimiz çöpe gidiyor. Bu vicdansız ücret politikalarının bizi getirdiği sonuç, yılbaşlarında daha da hissedilir oluyor. Birçok arkadaşımız asgari ücretin altında ve asgari ücret seviyesinde kaldı. Fabrikaya yıllarını vermiş birçok arkadaşımız, işe yeni başlamış arkadaşlarla 50-100 lira farkla çalışıyor. Bu demek oluyor ki bu adamlar on yıldır 100 lira zam alabilmişler. Haa bir de zam dönemi-miz Ağustos ayında. Yani Ağustos ayında zam alıyoruz, Ocak ayında asgari ücrete zam gelince yine asgari ücrete düşüyoruz. Yani iş-

veren bize beş aylık zam vermiş oluyor. Bunun yanında yükselen enflasyonu ve faturalarımıza gelen zamları anlatmama gerek yok.

Bu durumdan kurtulmaya çalıştık. Birlik olduk. Sendikaya üye olduk. Fakat işveren orada da karşımıza çıktı. İlk etapta başka bir fabrikayı satın alıp bünyesine aldı ve yetki sayımızı düşürdü. Pes etmedik onları da üye yaptık. Bu seferde, İstanbul'daki genel müdürlük ofislerini, ofis kolundan, gıda koluna geçirerek yetki başvurumuzu tekrar düşürdüler. Bu ülkede emeğimizin karşılığını alabilmek için daha ne yapalım bilmiyoruz.

Birde kalkmış bize mail atıyorlar. Neymiş efendim, Cargill'in bu zorlu sürecinde Cargill'i savunarak destek verecekmışiz. Yok yaa... Bizim zorlu sürecimiz ne olacak?

Avcılar Belediyesi'nde bir kez daha örgütlü mücadele kazandı

24 Aralık 2017 tarihinde yayımlanan 696 sayılı KHK, taşeron işçilerinin kadroya geçişi için sınav düzenlemesi getirmişti. İstanbul Avcılar belediyesinde çalışan taşeron işçilerinin kadro sınavları Şubat ayında yapıldı. OHAL ilan edildiğinde taşeron işçilerinin direniş çadırına saldırılmak için fırsat bulan Avcılar Belediyesi, bu KHK ile de kadroya geçmek iste-

yen taşeron işçilerini mücadeleyle kazandıkları haklarından vazgeçirmek için fırsat bulmuş oldu. Yaptığı sınav sonunda belediye, Belediye-İş sendikasında örgütlü 130 işçinin sınavda başarısız olduğunu ilan etti.

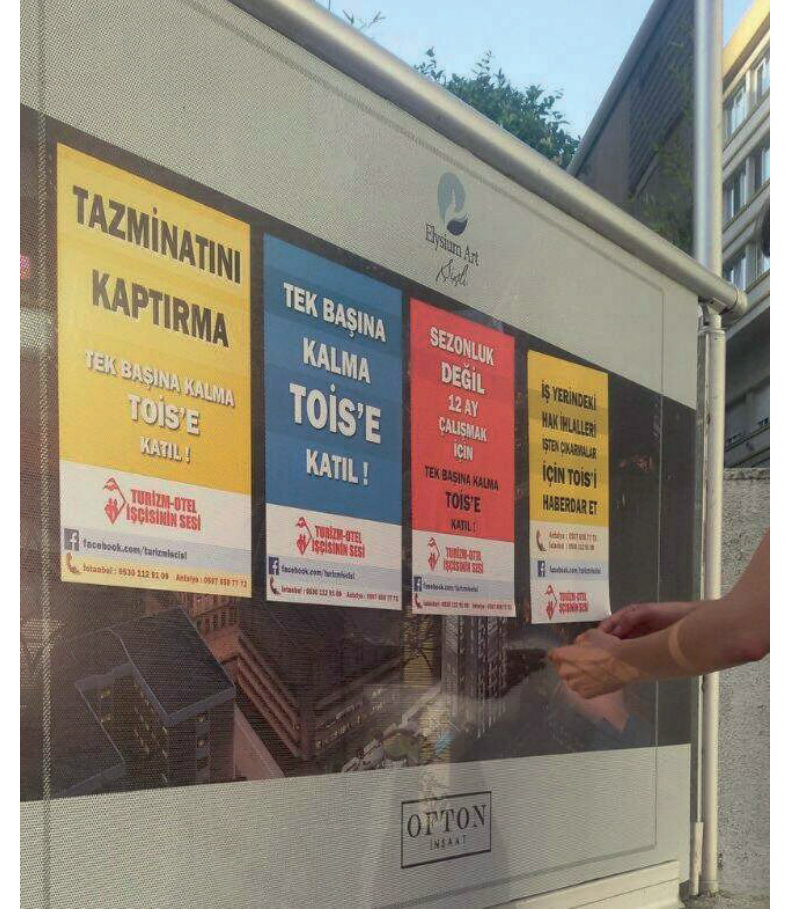
Başarısız ilan edilen 130 kişi, sendikal süreçte öne çıkan isimler. Belediye yönetimi işçilerin sınavda başarılı olmasını engelleyerek,

hem belediye örgütlülüğü kırıp öncü işçileri işten atmayı hem de mahkeme yoluyla kazandıkları tazminatlara el koymayı amaçladı. Ancak işçiler hemen dilekçeler vererek sınavın geçersiz olmasını talep ettiler, belediyenin oyununu bozdular. Verilen dilekçelerden sonra tekrarlanan sınavdan, sınava girmeyen dört işçi hariç tümü geçerek belediyenin iştiraki şirketinde çalışmaya hak kazandılar.

Avcılar Belediyesi işçileri sınav konusunda da verilmeyen ücretlerini almak için yaptıkları gibi örgütlü bir şekilde saldırılara karşı koydu. AKP hükümetinin çıkarttığı işçi düşmanı yasaları arkasına alarak işçi haklarına ve örgütlülüğüne saldıran Avcılar Belediyesi'ne ve benzerlerine karşı tek yol örgütlü mücadele etmektir.

Antalya Kemer bölgesinden bir turizm işçisi

Turizmde İş-Kur sezonu açıldı

Bu ay itibarı ile Antalya turizm sezonu açıldı. Bütün turizm patronları otellerini nasıl daha cafcıflı gösterebiliriz diye yarışa başladılar. Otellerin dış görünüşleri ne kadar şaşalı ise içerde işçilerin durumu o kadar kötü. Turizm patronları otellerinin görünüşleri için, otel içinde konseptler için yarışırken sıra turizm de çalışan biz işçilerin koşullarına geldiğinde tam bir mutabakat içindeler. İşçilerin haklarını nasıl daha fazla tırpanlarız diye bugünden planlar yapmaya başladılar.

Bu planların en başında ise neredeyse bütün işçileri İş Kur üzerinden almak geliyor. Bunun içinde devreyepatronların bir numaralı dostu olan hükümet giriyor. Hükümet sözde "iş başı eğitim programı" adı altında turizm patronlarını işçi maliyetinden kurtarıyor. Çalıştığımız dönemde bizden kesilerek işsizlik fonunda biriken parayı,

kışın işsiz kalan turizm işçisine ödemeyip, turizm patronlarının yerine otelde çalışan işçiyeye kursiyer maaşı olarak veriyor. Yıllarca çalıştığımız otellere işçi olarak değil daha önce turizmde hiç çalışmamış sanki bugün turizmi öğrenecek bir kursiyer gibi, hiçbir işe yaramayan, emekliliğimizi bile etkilemeyen bir şekilde ve asgari ücretle gidiyoruz. Yani hükümet patron el ele verip bizi nasıl daha kötü koşullarda ve ucuza çalıştıracaklarının yollarını buluyor. Onlar el ele verirkenbiz de boş durmayalım. Her sezon açıldığında ne verirlerse ona razı gelip her sezon kapandığında ne yapacağımızı kara kara düşünmeyelim. Düşük ücretlerle, sigortasız 12 saat çalışmamak için her sezon daha da kötüleşen koşullara mahkûm olmamak için bu sezon başından itibaren sendikalaşmaya yönelerek beraber mücadele etmeye başlamalıyız.

<p>SEZONLUK DEĞİL 12 AY ÇALIŞMAK İÇİN TEK BAŞINA KALMA TOİS'E KATIL !</p>	<p>TAZMİNATINI KAPTIRMA TEK BAŞINA KALMA TOİS'E KATIL !</p>
<p>TURİZM-OTEL İŞÇİSİNİN SESİ</p> <p>facebook.com/turizmisesi</p> <p>İstanbul : 0530 112 91 09 Antalya : 0507 658 77 73</p>	<p>TURİZM-OTEL İŞÇİSİNİN SESİ</p> <p>facebook.com/turizmisesi</p> <p>İstanbul : 0530 112 91 09 Antalya : 0507 658 77 73</p>

Torunlar davası kararı: yaptırım değil, patronların aklanması

6 Eylül 2014 tarihinde Mecidiyeköy'deki Torunlar Center inşaatında meydana gelen ve 10 işçinin ölümüne sebep olan asansör kazasına ilişkin görülen dava geçtiğimiz günlerde sonuçlandı. Verilen karar neticesinde 2'si Torunlar inşaat, 4'ü asansör firması, 3'ü iş güvenliği firması personeli olmak üzere 9 sanık hakkında taksirle ölüme sebebiyet verme suçundan 8 yıl 4 ay olarak hapis

cezası verildi. Hapis cezaları her sanık için 60 bin 800 TL adli para cezasına çevrildi ve diğer sanıkların da beraatine karar verildi. Verilen bu karar, iş cinayetlerinin önüne geçilmesi noktasında patronlara yaptırım değil aksine patronların aklanması oldu.

Kaza değil cinayet!

Kaza meydana gelmeden önce işçiler asansörün arızalı

olduğunu defalarca bildirmiş olmalarına rağmen gerekli önlemler alınmamıştı. Kaza sonrasında tutulan tutanaklarda ve dava dosyasında yer alan bilirkişi raporlarında da asansörün arızalı olduğu ve gerekli önlemlerin alınmamış olması nedeniyle kazanın gerçekleştiği tespit edildi. Yapılan yargılamada bütün deliller, göz göre göre bir iş cinayeti işlendiğini açığa çıkardı. Buna rağmen

cinayetin taksirle işlendiği kabul edildi. İşçilerin asansörün arızalı olduğuna ilişkin söylemleri dikte alınmış ve gerekli önlemler de alınmış olsaydı bu olay yaşanmamış olacaktı. Ancak patron yine işçinin canını hiçe sayarak arızayı giderip önlem almak yerine işçileri aynı koşullarda çalıştırmaya devam ederek cinayet işledi.

Yargılama boyunca cinayetin sorumluluğunun, iş güvenliği uzmanları ve patronların üzerinde mi yoksa asansör şirketinde mi olduğu tartışıldı. Bu firmalar, iç içe geçmiş vaziyette kendi çıkarları ve esas patronun çıkarları doğrultusunda hareket etmekte. Cinayetin sorumlusu ortadadır: Patronlar. Yargılama sonucunda ise patronlar yine kurtulmuştur, kurtarılmıştır. Böyle bir gerçeklik varken sorumluluğun asansör firmasında mı yoksa iş güvenliği firmasında mı olduğunun hiçbir önemi yoktur. İş cinayetlerinin sorumluluğu yalnızca firma personellerinin değildir, tüm patronlar sorumludur.

İş cinayetlerinin üzeri iktidar tarafından örtülüyor

Yargılama sürecinde, 4 sanığın tutuklu yargılanması üzerine "savcılığın tahliye talebini reddeden" mahkeme heyeti hiçbir gerekçe gösterilmeksizin mahkemeden alındı, Çağlayan adliyesindeki farklı mahkemelere atandı. Yeni gelen heyet ise tüm

sanıkların tahliyesine karar verdi. Bu da yargılama sürecindeki şaibeleri ve siyasi etkiyi açıkça gözler önüne sermektedir. Verilen karar ile hapis cezalarının adli para cezasına çevrilmiş olması da bu etkinin sonucudur. Bugün greve çıkan işçilerin yoluna taş koyan iktidar, iş cinayetlerini örtbas etme konusunda da seferber olmakta, patronların arkasında durmaya devam etmektedir.

İş güvenliği işçilerin denetiminde olmalıdır

Her yıl yüzlerce işçi iş cinayetine kurban gitmektedir. Türkiye bugün iş cinayetlerinde dünyada 3. sırada yer almaktadır. Sözde İş Sağlığı Güvenliği Yasası ile işçilerin daha sağlıklı ve güvenli ortamlarda çalışmaları hedeflendiği iddia edilmişti. Ancak yasaya uyulup uyulmadığının denetiminin aynı patronların maaşlı çalışanları olan iş güvenliği uzmanlarına verilmesi, yapılan yasa ve denetimlerin göstermelik olduğunu açık etmektedir. Bu koşullar altında bağımsız bir iş güvenliği denetimi yapılamamaktadır. Bu sistemi kuranların kim olduğu ve kimlere arka çıktığı düşünüldüğünde iş güvenliğinin kamusal denetimle sağlanabileceğini düşünmek de bir yanılgıdır. Bu sebeple iş güvenliği işçilerin denetiminde olmalıdır. İşçi sınıfı kendi iş güvenliğini ancak kendi elleriyle sağlayabilir ve kendi canını kendi koruyabilir.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesini durdurmak için mücadele şart!

İktidara geldiği günden beri kamuya ait ne varsa bir bir özelleştiren AKP, şimdi de şeker fabrikalarını özelleştirmeye karar verdi. Bu kararın ardında işçilere, çiftçilere ya da toplum sağlığına fayda sağlayacak bir şey aramak anlamsız. Çünkü AKP hükümeti daha öncekilere olduğu gibi bu kararı alırken de emperyalist şirketlerin raporlarını kendine kılavuz edindi ve onların çıkarları doğrultusunda fabrikaların satış ihalesini açtı.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın (ÖİB) kararına göre 14 şeker fabrikasının satış ihaleleri Nisan ayında gerçekleştirilecek. Türkiye Şeker Fabrikası

AŞ'ye ait 14 şeker fabrikasından; Bor, Çorum, Kırşehir ve Yozgat fabrikalarının ihalesi 3 Nisan'a kadar, Erzincan, Erzurum, Ilgın, Kastamonu ve Turhal fabrikaları için 11 Nisan'a kadar, Afyon, Alpullu, Burdur, Elbistan ve Muş fabrikaları için 18 Nisan'a kadar teklif verilebilecek.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesini birkaç boyutta değerlendirmek gerekiyor. Özelleştirme demek, işçiler açısından işsiz kalmak ya da düşük ücretlere mahkûm olmak demek. Kamuya ait fabrikaların elden çıkarılması, sektörün adım adım NBS (nişasta bazlı şeker) üreten şirketlere bırakılması, pancar üreten çiftçinin

ürününü satacak bir adres bulamaması demektir. AKP, bu yüzden çiftçilere özelleştirmeden sonra fabrikaların kapanmayacağını, 5 yıl boyunca Türkşeker'in yaptığı bütün kota anlaşmalarının geçerli olacağını, işçilere ise yeniden istihdam için çeşitli seçenekler sunulacağını söylüyor. Bunların özelleştirmeye karşı gelecek ilk tepkiyi azaltmak adına söylendiği açık. Çünkü bunları garanti altına alan bir düzenleme yok, hatta garanti altına alınsa bile daha sonra kaldırmak kolay. Hükümet meseleye "Hele bir özelleştirmeyi gerçekleştirelim, sonrası kolay" diye bakıyor.

AKP sadece işçinin, çiftçinin ekmeğiyle değil aynı zamanda genel olarak toplumun sağlığıyla da oynuyor. Mısırdan elde edilen nişasta bazlı şekerler; şekerlemelerden şekerli ve unlu ürünlere, bisküvi ve geleneksel tatlılardan (baklava vb.) dondurma, helva, reçel ve marmelat, alkollü ve alkolsüz içecekler kadar çok geniş bir yelpazede kullanılıyor. NBS'lerin üretiminde ise çeşitli kimyasal katkıları ve modifiye enzimler kullanılmaktadır. NBS'lerin kalp damar hastalıklarından obeziteye, çeşitli kanserlere yol açtığı, karaciğerde yağlanma riskini arttırdığı bilimsel araştırmalarca ortaya konulmuştur.

Bütün bu gerçekler ortadayken, şeker fabrikalarının özelleştirilmesini kim, hangi gerekçeyle isteyebilir? Sorunun cevabını, NBS üreticisi ABD'li emperyalist tekel cevapladı. Satış ihale ilanının hemen ardından Cargill şeker sektörüyle ilgili hükümete kapsamlı bir rapor sunmuş. Cargill raporunda, NBS kotasının tamamen kaldırılması, kamunun elindeki şeker fabrikalarının satılması ya da kotaların otomatik olarak arttırılarak NBS'nin önünün tamamen açılması yönündeki taleplerini iletmış.

AKP, emperyalist Cargill'lerin

taleplerini tereddütsüz ve olanca hızıyla yerine getirmenin, emperyalistleri kollamanın derdinde, Türkiye halkı ise geleceğini kurtarmanın. Emperyalistlerle iş birliği içinde, emekçi düşmanı uygulamalara imza atan, halkın sağlığına kasteden hükümetin özelleştirme hamlelerine karşı çıkmak geleceğimizi kurtarmanın en önemli adımlarından biridir. Yalnızca özelleştirmelere karşı çıkmak yetmez, özelleştirilen tüm kamu kurumlarının işçi denetiminde kamulaştırılmasını da savunmalı ve bu mücadele için seferber olmalıyız.

Geleneksel sülükler ve kapitalist sülükler

AKP hükümeti dev boyutlara ulaşan sağlık harcamalarının yükünü hafifletmek için her geçen gün farklı uygulamaları hayata geçirmeye çalışıyor. Sağlık hizmetlerini paralı hale getirip, sağlık harcamalarının tavana vurmasına sebep olan kendisi değilmiş gibi, faturayı vatandaşların sırtına

yüklemek istiyor.

Sağlık Bakanlığının "geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulamaları" (GETAT) adını verdiği hacamat, sülük vb. uygulamaların reçete edilmesinin önünü açmasına bir de bu bakış açısından bakmak gerek. Doktorunuz artık hacamat, sülük reçetesi yazabi-

lecek. Devletin bu uygulamalar için katkı payı alıp almayacağı ise henüz belli değil. GETAT uygulamalarının SGK kapsamına alınmasıyla birlikte bu merkezler denetimsiz şekilde pıtrak gibi çoğalacak. Hele bir de bu tip merkezlerinin birkaç aylık eğitimin ardından verilecek sertifikalarla

açılacağını düşünürsek, halk sağlığının nasıl bir tehdit altında olduğunu görebiliriz.

AKP iktidarı bir taşla iki kuş vurmak istiyor

Kötü çalışma ve yaşam koşulları nedeniyle hasta olan insanları kapı kapı doluşturup yine de iyileştiremeyen bir sağlık sistemimiz var. Sağlık kurumlarında oluşan aşırı hasta yükünü ve ilaç masraflarını hafifletmenin düzgün ve halk yararına bir yolunu bulmuyorlar. Çünkü asla ve asla sağlıktan kâr elde etme amacından vazgeçmiyorlar.

Geleneksel tıp, iktidara hem hastanelerin yükünü hafifletmeyi hem de kâr elde edebilecekleri yeni bir sağlık pazarını vaat ediyor. Hükümet bir taşla iki kuş vurmak istiyor.

Tek sorun geleneksel tıp değil

Geleneksel tıp uygulamalarının çeşitli enfeksiyonlara neden olabileceği, farklı farklı yan etkilerinin olduğu da kabul edilmelidir. Bir çocuğun arı sokturularak tedavi edilmeye çalışılırken öldüğü, sülük tedavisi sonrası ciddi enfeksiyon kapanların ya da hacamat

sonrası ciddi kanamalar geçiren insanların olduğu bir gerçektir.

Elbette sağlık sisteminin tek sorunu sülük ya da hacamat değil. Geleneksel olmayan, bilimsel olarak kabul edilen tıbbi yöntemler de vatandaşların sağlığını değil piyasadaki şirketlerin kâr etmesini gözeterek uyguluyor. Hastaneler hastalara müşteri, sağlık hizmetine ticari mal olarak bakıyor.

Sadece gelenekler ve dinsel inanışlar dolayısıyla değil katkı payı ödemeyeceğini bildiği için bu yöntemlere başvurmak zorunda kalanların, mevcut çarpık sağlık sisteminden fayda göremeyip bu uygulamaları son çare olarak deneyenlerin olduğu da gözden kaçmamalıdır.

Bu nedenle sülükleri tartışırken hastane zincirleri, ilaç tedarikçileri kurarak halkın kanını emen kapitalist sülükleri de unutmamalıyız.

Çözümü getirecek yaklaşım, sağlıklı kalmayı sağlayan, giderleri kamu tarafından karşılanan, kolay ulaşılabilir ve nitelikli bir sağlık sisteminin yaratılabileceğine halkın ikna edilmesi, bu yönde mücadelelerin planlanması ve örgütlenmesidir.

AKP'nin taşeron düzenlemesi binlerce işçiyi işsiz bıraktı

AKP'nin sözde koşulsuz şartsız herkesin kadroya geçeceğini iddia ettiği taşeron düzenlemesi sonucunda binlerce işçi işinden oldu. Geçiş yapılan işçiler için çalışma koşulları ve ücretler konusunda ise hiçbir şey değişmiyor, sadece taşeron işçisinin adı kadrolu değil "KHK'lı işçi" oluyor.

Koşulsuz şartsız değil, haklardan feragat ve sınav şartı

Kanun hükmünde kararname ile yapılan düzenlemeye göre, taşeron işçilerin merkezi yönetimlerde sürekli işçi kadrosuna, yerel yönetimlerde ise şirketlere geçiş 2 Nisan itibari ile tamamlandı. Bu geçiş yapılırken, işçilere geçmiş haklarından feragat ettiğine ve bu hakları için dava açmayacağına dair sulh sözleşmesi imzalatıldı. İmzalamayan işçiye kapının önü gösterildi. Emekli aylığı almaya hak kazanan işçilere başvuru hakkı bile tanınmadı, zorunlu olarak emekli edildi.

Geçişlerin tamamlanmasında günler kala güvenlik soruşturması/arşiv taraması ve sınav uy-

gulamasıyla birçok kurumda işçi kıyımı yaşandı. Hükümet sınavın formalite olacağını ve işçilerin yaptıkları işlerle alakalı sorular sorulacağını söyledi. Fakat temizlik işçilerine coğrafyadan tarihe ve kimyaya kadar KPSS'den bile daha ağır soruların sorulduğu ortaya çıktı. Özellikle sınavın sözlü ve uygulamalı yapıldığı kurumlarda yönetim, istediği işçiyi başarılı, istemediğini başarısız saydı. Ankara Büyükşehir Belediyesi, belediyenin şirketi olan ANFA'ya geçiş yapacak 1086 işçiden 467'sinin bu şekilde sınav sonucunu başarısız saydı. Ege Üniversitesi 1 Nisan günü yaklaşık 400 işçiyi "sürekli işçi kadrolarına atanmalarının uygun olmadığı" iddiasıyla kapının önüne koydu. Üniversite

yönetimi bunu hiçbir gerekçeye dayandırmadan keyfi bir şekilde yaptı. Üstelik işçilerin başvuru kriterlerinin hepsini sağlamalarına, arşiv taraması aşamasını geçmelerine ve sınavda başarılı olmalarına rağmen. Bir diğer benzer örnek de Avcılar Belediyesinde yaşandı. Belediye yönetimi, önceki mücadelelerde öne çıkan işçileri sınavda başarısız ilan etti. Ancak işçilerin örgütlü itirazları sonucunda yönetim sınavı tekrarlayarak, işçilerin geçişini yapmak zorunda kaldı. Bunlar bildiğimiz örneklerden yalnızca birkaçı. İlerleyen günlerde işçi kıyımının boyutu daha net ortaya çıkacaktır. Sonuç olarak hükümetin öve öve bitiremediği bu düzenleme binlerce işçinin işsiz kalmasına yol açtı. Taşeron işçileri güvenceli kadro beklerken, kendilerini kapının önünde buldu.

Taşeronun adı gitti, kendisi her yeri sardı

Taşeron düzenlemesine göre, işçilerin ücretleri, Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) karara bağladığı ve süresi en son bitecek toplu iş sözleşmesindeki ücretlerden fazla olamayacak. Üstelik işçiler sendika üyesi olsa bile, sendikalar da o tarihe kadar yeni bir toplu sözleşme için yetki başvurusunda bulunamayacak! YHK'nın karara

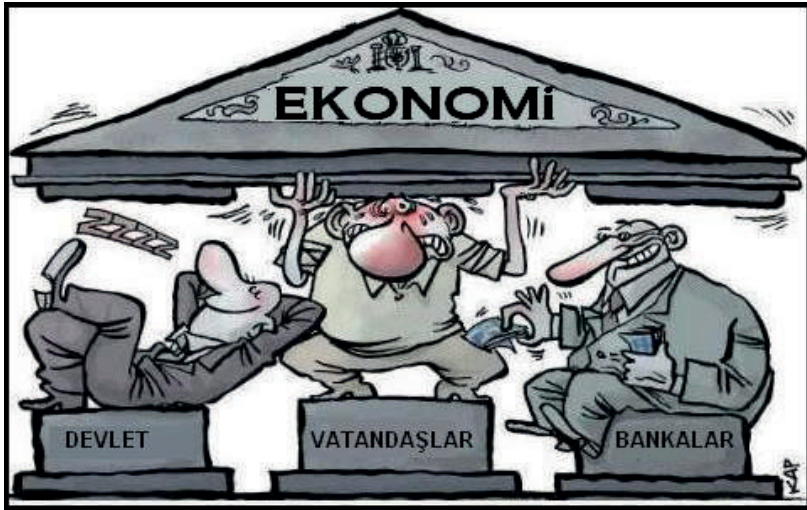
bağladığı söz konusu sözleşmelerin bitiş süresi belli oldu. Merkezi idareler için bu tarih 31 Ekim 2020, yerel yönetimler için 30 Haziran 2020.

YHK söz konusu sözleşmelerle taşeron işçilerinin ücretlerini bu tarihlere kadar şimdiden belirlemiş durumda. Buna göre işçilerin ücretleri bu tarihlere kadar sadece altı aylık %4 oranında zamlanabilecek. Ayrıca, işçinin mevcut ücreti söz konusu sözleşmedekinden fazla ise, KHK'ya göre bu durumda olan işçiler zam alamayacak.

AKP bu düzenlemeyle bir taşla iki kuş birden vurmak istiyor. Hem yıllardır ucuz emek gücü olarak kullandığı taşeronluğu "KHK'lı işçi" statüsüne dönüştürerek bunu kalıcı hale getirmek istiyor, hem de sendikaların bu konuda faaliyetlerini engelleyerek onları etkisizleştirmek istiyor. Yıllardır türlü şekillerde mücadele yürüten taşeron işçileri AKP'nin bu oyununu bozmak için, eşit işe eşit ücret ve güvenceli iş talebini gerçek anlamda ulaştırmak için şimdi daha güçlü ve daha örgütlü bir mücadeleye hazırlanmalıdır.

İşçinin Ekonomisi

Ekonomi değil sorunlar büyüyor

2017 yılında ekonomik büyümenin yüzde 7,2 olduğu tahmin ediliyor. Bu rakam 2016 yılının yüzde 3,2'lik oranına göre hayli yüksek. Ancak bu büyümenin nereden kaynaklandığını tespit etmeli ve bizleri daha fazla büyümenin mi yoksa tam tersine krizlerin mi beklediğini görmeye çalışmalıyız.

Ülke ekonomisi ile ev ekonomisi bazı açılardan birbirine benzer. Mesela bir aile, bir yıl içinde mutfak harcamalarını arttırdıysa ya da çocuk okul çağına geldiyse ve okul masrafları bütçeye eklendiyse ya da evin eşyaları yenilendiyse ya da ev ve araba alındıysa ev ekonomisi büyüyor demektir. Eğer işçi

ailesinin geliri arttıysa, miras kaldıysa ya da piyango çıktıysa sorun yok. Ama bunlar yoksa tüm bu harcamaların borçla gerçekleştirildiğini anlarız. Ailemiz, evi banka kredisiyle almış, çocuğun okul masrafları, mutfak harcamaları vb. için kredi kartına yüklenmiştir. Bu da ev ekonomimizin önümüzdeki dönemde daha da büyüyeceğini değil tam tersine ufukta sıkıntılarının olacağını, taksitleri ödemek için kemerlerin sıkılacağını, çalışan aile bireylerinin daha fazla mesai kalacağını, belki de ikinci iş bulması gerekeceğini gösterir. Dahası borçlar ödenemezse taksitleri ödenemeyen ev elden gidecek, kapıya haciz memurları dayanacak, pembe tablo bir anda kararmaktadır.

Türkiye ekonomisine bakalım. Yüzde 7,2 büyüyen ekonomide kredi miktarı 16,8 milyar lira ile yüzde 21 artmış. Büyü-

me, yeni yatırımlarla sağlanmamış. Bütçe açığı son iki yılda yarı yarıya artmış ve yüzde 1,5'e çıkmış. Cari açık yani yurtdışına giden parayla yurda gelen para arasındaki fark da aynı şekilde yüzde 3'lerden yüzde 5,5 seviyesine gelmiş. Bu açık da yine faiz yükü altına girip yabancı sermaye çekerek karşılanmış. Yükselen enflasyon, rekor üstüne rekor kıran dolar da cabası.

Özetle Türkiye, bütçesini aşmış, daha fazla borçlanmış, yeni iş yaratmamış, fazla mesai yapmıştır. Ufukta pembe değil kara bulutlar gözükmemektedir. Kapitalist ülkenin ekonomisi, kumarbaz ve ahlâksız bir babanın, çocuğun hakkını çarçur ettiği eve benzer. Ülkeyi yöne-

tenler, zor zamanda tüm yükü işçi ve emekçinin sırtına yıkacaktır. Patronlar, bankalar ve her daim onların çıkarını kollayan hükümet el ele verecek; işçiye, emekçiye kemer sıkıracaktır. İşçi çıkartmalara gidecek, sermayenin borçlarını devlete yükleyip, emekçinin kapısına haciz memuru gönderecektir. Elbette ki bu kaçınılmaz bir sonuç değil. Çocuklar annesini babasını seçemez ama bir millet kendini yönetenleri değiştirebilir. İşçi ve emekçi halkın çoğunluğunu oluşturduğu bu millet, asalak kapitalistleri ve onların iktidarlarını sırtından atarsa kara bulutların ardında güneşli günlere uyanmak mümkündür.

Gösterge	2015	2016	Artış (%)	2017	Artış (%)
Büyüme	6,1	3,2		7,2 (*)	
Kredi Miktarı (Milyar TL)	1.500	1.752	16,8	2.121	21,1
Bütçe Dengesi / GSYH (%)	-1	-1,1		-1,5	
Cari Denge / GSYH (%)	-3,8	-3,8		-5,5	
Enflasyon (%)	8,81	8,53		11,92	
Dolar / TL	2,73	3,03	-11,0	3,66	-20,8
İmalat Sanayii Kap. Kul. Oranı (%)	76,8	77,4	0,8	78,5	1,4

(*) Tahmin

Aspirinle kanser tedavisi olmaz

Reel sektörün döviz açığı 213 milyar dolara ulaştı. Dolar 4 lirayı aşmış avro 5 liraya yürüyünce bu açığın Türk lirası karşılığı yani şirketlere olan yükü daha da arttı. Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek de bu durumu daha fazla gizleyemedi ve Uludağ Ekonomi Zirvesi'nde alarm zillerini çaldı. Özel sektörün dövizle borçlanmasına sınırlama getireceklerini söyledi. Bir de şirketlere nasihat verdi: "Sizin işiniz döviz piyasalarında oynamak değil, üretmek!"

Mehmet Şimşek'in yanlışı var. Ancak sosyalist ekonomilerde fabrikaların işi üretmektir. Kapitalist ekonomide özel işletmeler sadece ama sadece kâr etmeyi amaçlarlar. Yani kapitalistin işi üretmek değil, kâr etmektir. İnşaat para getiriyorsa bina diker, faiz avantajlıysa faize yatırım parasını. Dövizle oynamak para getiriyorsa dövizle oynar, üretim kârlıysa üretim yapar. Ama Mehmet Şimşek de itiraf ediyor ki klasik sanayi dallarında kâr oranları düşmüş vaziyette.

15 yıllık iktidarlarında özelleştirmelerle tüm ekonomiyi kapita-

REEL SEKTÖRÜN NET DÖVİZ POZİSYON AÇIĞI (MİLYON DOLAR)

2010	88.730
2011	118.130
2012	136.358
2013	171.253
2014	179.378
2015	189.898
2016	205.619
2017/8. ay	212.056

listlerin kâr güdüsüne teslim ettiler. Elde son kalan şeker fabrikalarını da satıp savıp, devleti ekonomide sıfırlamanın yoluna girdiler. Şimdi de ağlıyorlar. Görüldüğü gibi sorunun kaynağı şirketlerin fazla borçlanması değil kapitalist düzenin ta kendisi. Dolayısıyla getirmeyi düşündükleri dövizle borçlanma kısıtlamasının da kalıcı bir çözüm üretmesi imkânsız. Kanser olmuş ekonomiyeye aspirin veriyorlar.

Kapitalist kanserin tek çaresi: Sosyalizm!

Ekonomide boyu küçük de olsa tüm vücudun enerjisini emen kanserli hücrenin adı sermayedir. Bu kanserli hücre beslenip büyüdükçe sonunda tüm vücudu öldürür. Bunu yapmadan vücuttan atılması gerekir. Bu kesin tedavinin reçetesi şudur:

- Bankaların ve kilit sanayi dallarının kamulaştırılması!
- Serbest döviz alım satımının yasaklanması!
- Dış ticarete devlet tekeli!
- Tüm ekonomide kâr için üretim yerine ihtiyaçlar için sosyalist planlama!

Gerçekten kim bu faiz lobileri?

Faizler ekonomide en çok konuşulan konu. Bir de faiz lobisi var ki kim olduğu bir türlü söylenmiyor ama hep gündemdedir. Adeta karanlık bir odada oturup, ellerinde viski ağızlarında purrolarıyla şer planları yapıyorlar. Mesele gizemli hale getirildikçe halkı bu konuda yanıltmak daha kolay oluyor. Oysa mesele o kadar gizemli değil. Görmek isteyen ve göstermek isteyen için gayet açık.

Öncelikle şunu belirtelim ki genel anlamda faizlerin artması bir grup insanın isteği ve kompleksuyla olan bir şey değildir. Ekonomik mekanizmaların işleyişi sonucunda ortaya çıkar. Yüksek faiz demek bir ekonominin açıklarının çok olduğunu ve yoğun bir borçlanma ihtiyacı olduğunu gösterir. Giderek borç batağına sürüklenen birinin önce kredi kartı borcunu başka kartla çevirmeye çalışması, sonra yine borçlarını ödemek için bankalardan daha fazla borç alması, en sonunda fahiş oranlardaki faizlere katlanıp mafyanın tefecinin eline düşmesi gibi.

Genelde sanıldığı gibi her faiz artışı bankaların kârlarının da otomatik olarak artacağı anlamına gelmez. Ancak modern ve kurumsal tefeciler olan bankalar her zaman topladığı mevduatı yüksek faizli kredi olarak dağıtarak kâr elde ederler. İş Bankası, Garanti, Akbank, Yapı Kredi modern tefecilikle milyarları kassasına dolduran muteber şirketler. Patronlarının viski ve puroya meraklı olma ihtimali yüksek. Her daim ülke siyaseti ile ilgili planlar içinde olduklarına ise kuşku yok.

Ama dedik ya mesele başka. Tefecinin dini imanı olmaz. Viski içmeyip gülsuyu sürünen, elinden puro yerine tespihi düşürmeyen tefeciler de var. Mesela bugün en yüksek faiz hangi bankada biliyor musunuz? Faiz lobisi düşmanı Erdoğan'ın pek sevdiği Ahmet Çalık'ın Aktif Bank'ı! Peki ya İslami kisve altındaki tefecilere ne demeli? Faizin adını değiştirip kâr payı deyince tefecilik faaliyeti ortadan kalkmıyor. Örneğin bir katılım bankasından 10 bin liralık Hac-Umre finansmanının kâr oranı yüzde 14,4! Biz hacdan umreden kâr değil sevap kazanıldığını öğrendik bu güne kadar. Ama öyle değilmiş. Hac İslam'ın beş şartından biri olabilir ama kapitalizmin tek bir şartı var, o da kâr. Mekke dönüşü borcunuz olan 10 bin liranızın dışında sevabınızın 1.440 lirasını da din tüccarı tefecilere vermeniz lazım. Nedense bu oran bankaların kredi faizi oranlarıyla da aynı! Alın size faiz lobisi...

Sadece yüksek faiz lobisi yok. Bir de düşük faiz isteyenler var. Tayyip Erdoğan bu konuda yalnız değil, arkasında koskoca bir müteahhitler ordusu var. Şehirleri taş yığımına çevirdikten sonra ellerinde kalan konutları vatandaşlara düşük faizle kakalamak istiyorlar. Aksi takdirde yarattıkları inşaat balonuyla birlikte kendi banka kasaları da patlayacak.

Yani faiz düzeni olan kapitalizm, faizler artsa da azalsa da birilerini zengin ediyor ve bu birileri hep patronlar oluyor. Faizin artması ya da azalması değil faizci düzenin tamamen yok olmasından yana çıkarı olanlar ise işçi ve emekçi milyonlardır. Faizsiz düzenin adı ise sosyalizmdir!

Zincirli meclisin güvenliksiz seçimi

Seçim yasaları meclisten geçirildi. Mühürsüz oylar yasal statüye kavuştu. Polis ve jandarma, "vatandaş çağrısıyla gelebilir" denerek AKP ve MHP'nin il, ilçe, belde örgütlerinin hizmetine sokuldu. Komşuları farklı sandıklara gönderecekler, zaten zor olan halk denetimini iyice zorlaştıracaklar. Her şey Erdoğan'a yüzde 51'i sağlamak, MHP'ye de barajı aşirtmak için tasarlanmış durumda. Bu vaziyette seçim güvenliğinden de, eşitlikten de, halk iradesinden de bahsetmek mümkün değil.

Ancak sorun sadece seçimlerin güvenliği değil. Seçtiğimiz kurumların kendisini de tartışmak zorundayız. 16 Nisan'ı sadece çalınan oylarla, mühürsüz pusulalarla, ağaların toplu halde sandıklara attığı zarflarla hatırlarsak hata ederiz. 16 Nisan'da Erdoğan'ın deyimiyle "atı alıp Üsküdar'ı geçenler", yarın "tek adamı" yani "Cumhurpatronunu" oylatacaklar, zincirli bir meclise vekil seçtirmekler. Öyle bir meclis ki ne doğru düzgün yetkisi var ne de denetim gücüne sahip. Gensoru ile hükümet düşürmeyi bırakın, sözlü soru önergesinin bile kaldırıldığını hatırlayalım.

Bugün Türkiye'de halkın iradesinin tecelli etmesinin koşulu zincirli meclise muhalefet partilerinin daha fazla vekil sokması ya da Erdoğan'ın yerine başka bir Cumhurbaşkanı seçmek olamaz. Tüm bu gerçekleri söyleyenlere, iktidardan önce burjuva muhalefet partileri çıkışıyor. Neymiş, halk-

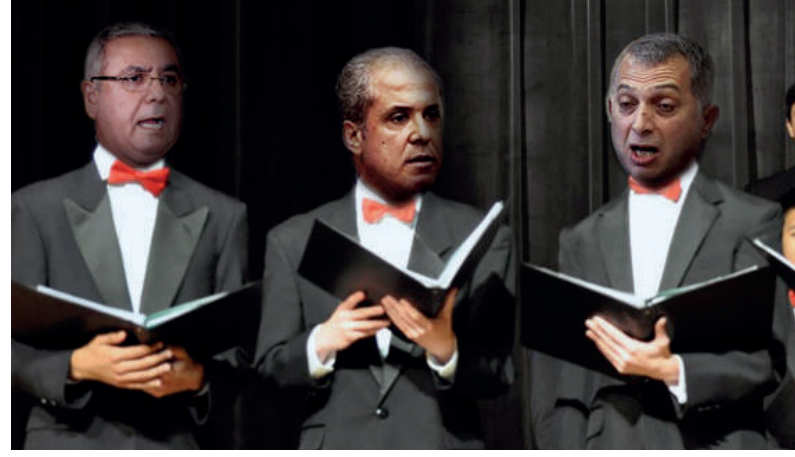
ta umutsuzluk yaratırsak insanlar sandığa gitmezmiş. Katılım oranını yükseltmek lazımmış. Peki ne yapalım? Yalan mı söyleyelim? CHP'si, İyi Parti'si ve diğerleri bu soruya "evet" diye cevap veriyorlar ve yalan söylüyorlar. Sanki özgür seçimler varmış ya da olabilmemiş gibi davranarak buldukları sıralardan istibdadın şarkısını söylüyorlar.

Gerçekler ortadadır ve Devrimci İşçi Partisi ise her hâl ve şartta halka doğruları söylemektedir. Halk zincirlerini ancak gerçeğin gücü ile kırabilir. Ancak halkın zincirlerini kırması sadece AKP ve MHP'yi değil burjuva muhalefeti ni de korkutuyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak Türkiye'de zincire vurulmuş halk iradesini hür kılabilecek tek seçeneğin bir zincirsiz kurucu meclis olduğunu söylüyoruz. Türkiye'yi yeniden kurmak için emeğin gücüne işaret ediyoruz. Bugünden boykot demek de başkan adayı arayışlarına girmek de doğru değil. Hürriyet mücadelesi sandıkta da, sokakta da, fabrikada da verilecektir. Her koşulda ve her yerde zafere giden yol halkı bilinçlendirmekten ve örgütlemekten geçecektir.

Halkın elinde sadece bir oy yok! Emekçi halkın saflarında meydanları dolduracak milyonlar, grevlerle hayatı durduracak bir güç var. Ekmek ve hürriyet için kavga söz konusu olduğunda birleşebilen bir güç bu! O yüzden uyandırmanın milleti diyenlere kulak veremeyin! Uyanın! Uyandırın!

AKP'de çatlak sesler korusu ve çatlaklardan sızan gerçekler

İstibdad rejiminin çürümüşlüğü görmek için başka yerlere değil doğrudan AKP'lilere kulak verelim. İşte "biatsa biat, itaatsa itaat, ölümüne arkasındayız" diyerek Erdoğan'a yağ çeken Mehmet Metiner'in sözleri: "Fakir-fukaradan mütevazılık bekliyoruz. Fakir, fukaraya mütevazılık yakışmaz ki; fakir fukaranın farklı bir seçeneği var mı? Mütevazılık kime yakışır? İktidar sahiplerine, güç sahiplerine yakışır. Zaten konumumuzdan dolayı etrafımızdan dolayı yanımıza yaklaşmıyor. Garip gurebayı unuttuk, unuttuk yani bir garip yanımıza yaklaşırsa kulağımıza bir şey söylese 'Vaktimiz yok', belediyemize gelse 'Toplantıda'. Eğer bir zengin geldiyse hele bir de patronun oğluy-sa maşallah kapıda karşılırsız bu ne ya?"

Sonra çark etti çark etmesine ama geçmiş olsun. Metiner'in dedikleri Türkçe bilen ve Türkiye'de yaşayan herkesin gayet iyi anlayabileceği netlikte. Bir başka ifşaat da AKP milletvekili

Şamil Tayyar'dan: "Gaziantep'te çok ciddi FETÖ borsası var. Milyon dolarlar dönüyor. Ben bunu söylüyorum. Evet. İtirafçı adı altında iş adamlarını serbest bırakıyorlar. Türkiye'nin birçok yerinde var bu." İki açıklamayı birleştirdiğimizde AKP'nin, yoksulu kimliğine bakmadan ezen, tam tersine zengini de ne olursa olsun kayıran bir sistem üzerine oturduğunu görüyoruz. Milyonları olanlar kapıda karşılanır, cemaatçi de olsalar önlerindeki tüm kapılar açılır. Yoksula, garibana gelince iş de, vakit de, para da yoktur ama bol bol nasihat vardır!

Ne istedilerse verme sırası cemaatte mi?

Yine AKP milletvekili olan Metin Külünk'ün Giresun'da yaptığı açıklamalar büyük tartışmaya neden oldu. Metin Külünk'ün "Giresun FETÖ'nün en önemli üslerinden birisidir. Açıkça da söylüyorum, çünkü terör örgütünün liderinin ak saçlarından,

önemli isimlerinden birisi bir tanesi buralıdır" sözü "ak saçlı"nın kim olduğu tartışmalarını beraberinde getirdi. Giresun'da kayyum atanan Akın Çorap fabrikasının sahibi, basında "paralelin baronu" lakabıyla anılan Ali Yarkın, aynı zamanda Giresun AKP il binasının da sahibi. Ancak Ali Yarkın ismi ifşa olduğu halde Metin Külünk ısrarla "ak saçlı"nın kim olduğuna dair soruları yanıtsız bırakması, başka bir ismi gündeme getirdi. Bu isim halen Milli Savunma Bakanı olan Giresun milletvekili Nurettin Canikli...

Nurettin Canikli, son olarak Kara Harp Okulu'nda yaptığı konuşmada cemaatle ilgili "Hamdolsun, şu an itibarıyla bu tehlike tamamen ortadan kaldırılmıştır" diyerek "Daha çok çalışacağız. Kim bilir, nerelerde daha neler çıkacak. Adeta metastaz yapmış, bunların temizlenmesi gerekiyor" diyen Erdoğan'la ters düşmüştü.

Tüm bunlar olurken insan "ne istediniz de vermedik" sözünü hatırlıyor ister istemez. Yoksa şimdi sıra değişti ve rehin alınmış cemaat AKP'ye "ne istiyorsa vermeye" mi başladı? Bazısı FETÖ borsasında milyon dolarlar verir, kimiye kritik siyasi operasyonları üstlenir... Sahi Anayasa Mahkemesi'nin içtihadını değiştirip OHAL kararnamelelerini görüşmeyi reddeden Zühtü Arslan da cemaat yuvası olduğu için 2015'te kapatılan Polis Akademisi'ne başkanlık etmemiş miydi? Nereden aklımıza geldiyse yine...

Satılmış medya

Doğan Medya Grubu "çok gizli" sürdürülen görüşmeler sonunda 1 milyar 100 milyon dolara (borçlar düşüldükten sonra 890 milyon dolar) Demirören Medya Grubu'na satıldı. Satış Hürriyet ve Posta gazeteleri ile Kanal D ve CNN Türk televizyonları da dâhil olacak şekilde tüm gazete, dergi, televizyonlar, dağıtım şirketi YAYSAT ve Doğan Haber Ajansı kapsıyor. Satışın ardından Demirören'e ait gazetelerin toplam tirajı 900 bine yaklaşacak ve Türkiye'deki günlük 3,1 milyon gazete satışının üçte biri Demirören'in kontrolüne geçecek. Erdoğan Demirören daha önce PKK ile yapılan müzakerelerin, sahibi olduğu Milliyet'te

yayınlanması dolayısıyla Tayyip Erdoğan'dan telefonda azar işitmesi ve ağlamasıyla gündeme gelmişti. Telefon görüşmesinin ardından Demirören, Milliyet'in genel yayın yönetmeni Derya Sazak'ı kovmuştu.

Önce rehin verdi sonra sattı

Aydın Doğan'ın medya grubu sık sık Erdoğan ve AKP iktidarının hedefine girmekteydi. Belli dönemlerde Doğan'a ait CNN Türk gibi kuruluşlar AKP taraftarlarının saldırısına da uğramıştı. Grubun önemli isimlerinden Ahmet Hakan evinin önünde dövüldü. İrfan Değirmenci ve Nevşin Mengü gibi bazı çalışanlar ise oldukça yumu-

şak tarzda bile olsa muhalif tutumlar aldıkları için gruptan ayrılmak zorunda kaldı. İstibdad rejimi bir tür şantaj mekanizmasıyla kontrol etmeye çalışmaktaydı. 2009 yılında 6,5 milyar lira vergi cezası kesilen Doğan Holding, uzlaşma komisyonunda bu rakamı 1,2 milyara düşürmüştü. Daha sonra Doğan'a ek olarak 4,6 milyarlık yeni bir ceza kesilebileceği söylentileri hiç bitmedi. Vergi cezaları demoklesin kılıcı gibi Doğan'ın başının üzerinde sallandı durdu.

Bu sayede Erdoğan ve AKP iktidarı, belki Demirören ve havuz medyası gibi doğrudan olmasa da Abdülkadir Selvi gibi AKP komiseri yazarlarla ya da yayın ilkeleri kuruluna sokulan AKP'li ilahiyatçı eski bakan Mehmet Aydın gibi isimlerle kontrolü sağlamaya çalıştı. Özellikle son dönemde Doğan'a ait televizyonlardaki tartışma programlarında yeterince AKP'li bulundurma konusundaki özen dikkatlerden kaçmıyordu.

Doğan Haber Ajansının el değiştirmesi

Sadece yayın organlarının el değiştirmesi değil haber ajansının satılması da önemli. Özellikle seçim sonuçlarının ve seçimlerle

ilgili ihbar ve haberlerin değerlendirilmesinde haber ajansları son derece önemli. Önümüzdeki seçim dönemi daha şimdiden hukuki ve gayri hukuki pek çok usulsüzlüğe gebeden haber ajanslarının fiilen tekelleşmesi bugün olandan çok daha kuvvetli bir sansür mekanizmasını gündeme getirebilir. Son dönemki deneyimlere bakarsak, seçim sonuçları açıklanırken AKP'nin oy oranlarının % 80'den açılış yapması hiç de sürpriz olmayacaktır.

Yay-Sat dağıtım ağının el değiştirmesi

Doğan grubunu önemli kılan bir başka özelliği havuz, merkez ya da muhalif basına ait yayınların dağıtımını üstlenmiş olmasıydı. Bu noktada havuzun artık sadece diğer yayınlara karşı hegemonya kurması değil aynı zamanda dağıtım ağını kontrol ederek gerekli durumlarda sansürün bir aracı olarak kullanılabilmesi de mümkün olacaktır. Bu yöntem daha önce 28 Şubat sürecinde bu sefer Refah Partisi'ne yakın medya kuruluşları aleyhine kullanılmıştı. AKP'nin 12 Eylül'ün ve 28 Şubat'ın pek çok yöntemini çok daha keskin şekilde uyguladığı düşünülürse dağıtım teliyle basını kontrol altına almaya

çalışması da şaşırtıcı olmayacaktır.

İstibdadın medyası sansürün kurumsallaşmasıdır

İstibdadın kendine bağlı bir medya tekeli kurması sansürün kurumsallaşmasıdır. Bunu hangi yol ve yöntemlerle yapmaya çalışacaklarını göreceğiz. Doğan grubu eskiden büyük burjuvazinin çıkarlarını, farklı siyasi eğilimlere seslenen basın yayın organları aracılığıyla topluma zerk ederdi. Örneğin solcular için Radikal'i, sosyal demokratlara Milliyet'i çıkarır, popüler gazete olarak Posta'yı öne çıkarır, sağ kanada Tercüman'la seslendir, hepsinin merkezine Hürriyet gazetesini koyardı. Böylece muhalefet yapılacaksa onu da büyük burjuvazi adına Doğan yapardı. Şimdi istibdad benzer bir yöntemi kullanacak mı, ya da kullanabilecek mi göreceğiz. Doğan grubu burjuvazi namına toplumsal çelişkilerin gazını alan bir mekanizmayı oturtmuştu. Erdoğan'ın güdümlü medyası bunu beceremezse istibdadın kendi bindiği dalı kesmiş olduğundan bile bahsedebiliriz. Özellikle de sosyal medyanın son derece etkin olduğu günümüz dünyasında Abdülhamit tipi sansürcülüğünün ne kadar etkili olup olamayacağını zaman gösterecek.

Mustafa Kemal Coşkun

İşçi sınıfı ve savaş

Tarih ve bu tarih içerisinde işçi sınıfının yerini bilmemek, savaşlar konusunda maalesef zaman zaman sosyalistler de dâhil olmak üzere çok yanıltıcı sonuçlara götürür. Sözgelimi Birinci Dünya Savaşı'nın nasıl sona erdiği üzerine 10 madde yazılacak olsa, işçi sınıfının savaşın sona ermesindeki rolünü çok az kişi bu maddeler içine koyacaktır. Nasıl ki savaşın "bir Sırplının bir veliahdı öldürmesiyle başladığının" söylenmesi asıl gerçekleri gizler, savaşın bitiminin de "ABD'nin savaşa katılması" ile gerçekleştiği yargısı da benzer bir yanılı üretir.

Tam da tersine, Birinci Dünya Savaşı'nın bitmesine neden olan 10 madde yazılacaksa, bu maddelerden birinin işçi sınıfının mücadelesi olması gerektiğini söylemek yanlış olmaz. Ağustos 1917'de İtalya Torino'daki ayaklanma, 1918 Ocak ayında Berlin ve Viyana'daki genel grevler, hatta daha da öncesinde, 1915 yılının sonlarında Almanya'da savaşa son verilmesi talebiyle yaygın grev ve gösteriler, İskoçya'da Şubat-Mart 1915'te 450 bin işçinin greve çıkması en iyi örneklerdir. Ama iş sadece bu grevlerle bitmez. Ordu içerisinde, elbette işçi ve emekçilerden oluşan askerler de bazı isyanlar çıkarırlar. 1917 Ağustos ayında Almanya'da Kuzey Denizi Donanması'nda çok ciddi bir isyan yaşanır.

Neden böyledir? Başlangıçta şovence destekledikleri savaşa karşı bir müddet sonra neden doğrudan karşı çıkarlar? Yanıt dolaysız ve basittir: Savaş önce işçi ve emekçileri vurur da ondan. Nitekim savaş ilerledikçe en başta cephedeki askerler, ardından cephedeki askere silah ve mermi, daha da önemlisi erzak yetiştirmek için uzun saatler fabrikalarda çalıştırılan işçiler, sonra genel olarak açlıkla mücadele eden tüm emekçi halk savaşın karşısına geçmeye başlar.

Özellikle iki büyük dünya savaşının başında, gerek ABD'de gerekse İngiltere'de işsizlik oranları düşmeye, istihdam edilen işçi sayısı artmaya başlar. Zira cephedekilerin silah ve erzaka ihtiyaçları vardır. Bu nedenle sivil sektörlerdeki istihdam azalır, ancak askeri sektörlerdeki istihdam hızla artar.

İkinci önemli mesele askere alma meselesidir. Nitekim savaşlarda özellikle sivil alanda çalışan işçiler askere alınır, askeri sektörde istihdamı artarken sivil istihdam bu nedenle düşer. 1914 yılından savaşın sonuna kadar askere alınan işçi ve emekçilerin sayısı 10 milyona yakındır ve bunların bir milyonu savaşta hayatını kaybeder. Almanya'da askere alınan 13 milyon işçiden 2 milyonu savaşta hayatını kaybedecektir.

Buna karşılık çalışma saatleri artırılabilecek, ücretler ise baskılanacaktır. Nitekim Fransa'da savaş sanayisinde çalışma süresi 60 saate, Almanya'da 70 saate çıkarılır. Diğer taraftan neredeyse tüm ülkelerde reel ücretler düşüş gösterecektir. Savaş, savaşı finanse edebilmek için her şeyden önce para gerektirir. Bunun için de ya vergiler artırılır, ya yeni vergiler salınır, ya borçlanılır ya da fazladan para basmak gerekir. Bu durum da zorunlu olarak enflasyonu gündeme getirir. Dolayısıyla nominal ücretlerde artış olsa bile reel ücretler düşecektir. Ama en önemli sonucu geniş halk yığınlarının yoksullaşmasından başka bir şey değildir.

Bugün sırf bu tarihsel serüvene dayanarak bile diyebiliriz ki, herhangi bir savaşta silahını kaparak cepheye canını veren Mehmet ile, sivil ve askeri sanayide uzun sürelerce çalıştırılan, sömürülen, düşük ücretle yaşamaya mecbur bırakılan, savaş devam ettikçe giderek açlık ve yoksullukla karşı karşıya kalan Mehmet, bir ve aynı Mehmet'tir.

Terör koridoru deyip NATO koridoru kurmak

"Zeytin dalı" harekâtı başlarken, iktidar cephesinden ve yandaşlarından bu operasyonun ABD'nin planlarına çomak soktuğu yorumları yapıyordu. Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi ise Türkiye'nin Amerikan tuzağına çekildiğini söyledi. Şimdi TSK ve ÖSO, Afrin'e girdi. ABD'den bir protesto ya da karşı bir ses çıkmadı. Çünkü tuzağı kuran ABD, istediğini aldı.

Afrin'de YPG vardı ama Fırat'ın doğusunda ya da Mıncıç'te olduğu gibi ABD himayesinde değildi. Orada Rus birlikleri bulunmaktaydı. İşin sonunda Rus birlikleri çekildi; NATO ordusu TSK ve Amerikan beslemesi ÖSO grupları bölgeye gelmiş oldu.

Türkiye'de iktidar ve yandaşları, "terör koridorunu engelliyoruz" diye gittiler ve sonunda Suriye'nin kuzeyinde boydan boya NATO koridoru oluşturmuş oldular. ABD tek bir asker kaybetmeden, tek kuruş harcamadan, Türk, Kürt

ve Arap kanının aktığı bu coğrafyada bir isteğine daha ulaştı.

Şimdi Mıncıç pazarlıkları yapılıyor. AKP iktidarı her fırsatta diyor ki "biz Mıncıç'ten ABD'nin çekilmesini istemiyoruz!" Peki ya neyin pazarlığını yapıyorsunuz? Mıncıç'te ABD ve TSK birlikte bulunacakmış! ABD, Suriye'de-

ki gayri meşru varlığına ve işgalci konumuna Türkiye'yi de ortak edecek.

AKP iktidarı, bu Amerikan oyununu da milli dava diye halka yutturmaya çalışacak. Ama işçi ve emekçiler artık bu tuzağa da düşmemelidir. Kardeş halkların kanı akarken sonunda emperyalistlerin kazandığı planlara bir dur demelidir.

Osmanlıcılık yapıp İsrail konumuna düştüler

Suriye'nin toprak bütünlüğünden bahsedip sonra da girdiği her yerde Türk bayraklarını göndere çekmenin büyük bir tutarsızlık olduğunu söylüyoruz. Son olarak Erdoğan Afrin'e vali atanacağını açıkladı. Bundan sonra "biz işgale gelmedik", "Suriye'nin toprak bütünlüğünü

savunuyoruz" sözlerine kim inanır?

Nitekim Suriye'nin Birleşmiş Milletler daimi temsilcisi Beşar El Cefari, BM Güvenlik Konseyi'nde şu açıklamayı yaptı: "Golan ve Afrin dâhil Suriye topraklarının her karışı terör ve düşmanca güçlerden kurtarılacak." Golan ve

Afrin'in aynı cümlede anılması Türk halkı için bir utanç kaynağıdır. Golan tepeleri 1967'den beri İsrail işgali altındadır.

Mehter marşları eşliğinde Osmanlıcı fetih edebiyatı yapanlar, Türkiye'yi İsrail'in konumuna düşürmüşlerdir. İsrail'in en büyük siyasi hedeflerinden birinin Suriye ve Irak'ı bölmek olduğu bilinen bir gerçektir. Türkiye bugün ABD ile birlikte Suriye'de bir NATO koridoru oluşturarak adeta Siyonistlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Sözde din adamlarından fetih fetvası alıp yağma yapan ÖSO çeteleri (içlerindeki birçok grup kendilerine Osmanlı padişahlarının adlarını vermektedir) sadece Kürt halkının malını mülkünü gasp etmemiş, Türk ve Arap halklarının da utanç vesilesi olmuştur. İsrail konumuna düşmek ise utançların en büyüğüdür.

Amerikan tuzağı şimdi de Irak'ta:

Türk, Kürt, Arap ve Fars tüm halklar hedefte

Afrin'den sonra herkes Mıncıç'te ne olacağını merak ederken gündeme bir anda Sincar ve Kandil geldi. Erdoğan özellikle Sincar için "bir gece ansızın gelebiliriz" nakaratını tekrarlamaya başladı. Bu açıklamalar yapılırken Irak hükümeti ile anlaşılan PKK, Sincar'dan güçlerini çekti ve bölgenin kontrolünü Irak ordusuna bıraktı. Hemen ardından da ABD Savunma Bakanı James Mattis, "PKK'nın Sincar bölgesinden çekildiğini görmekte istiyoruz" şeklinde bir açıklama yaptı.

"İşte, ABD yola geliyor" diye düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü ABD,

Sincar'dan PKK güçlerinin çekilmesi için 2017 başından beri açıklamalar yapıyor. ABD "yola gelmiyor", bir kez daha Türkiye, Amerikan tuzağına çekiliyor. Çünkü Trump'ın açıkladığı Ulusal Güvenlik Stratejisi belgesinde söylendiği gibi, ABD'nin bölgedeki birinci hedefi İran'ı kuşatmak. Bunun için bu belgede uzun vadeli müttefik olarak tanımladığı Irak'la, NATO müttefiki Türkiye'nin, İran'a karşı kendi yanında hareket etmesini istiyor.

Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye jestleri, Sincar'la bitmeyecek. Kandil ve PKK üzerinde de baskı-

yı arttıracaklar. Türkiye'nin Amerikan çıkarlarını ne kadar hararetle ve somut olarak savunduğuna bağlı olarak belki Öcalan gibi başkalarını da teslim edebilirler. Çünkü Amerikan emperyalizmi, PKK'nın kendini tasfiye etmesini ve ABD sömürgesi haline getirilmiş Rojava'ya geçmesini istiyor. Bunun için işlev görecektir Suriye Gelecek Partisi diye bir parti kuruldu bile. Kurulur kurulmaz ABD Dışişleri Bakanlığı bu partiyi övmeye başladı. PKK kendini tasfiye edip bu parti içinde eriyebilecek mi, yoksa bu parti daha önce ABD savunma bakanının söylediği "YPG'yi PKK'yle savaştırma" planının bir parçası mı göreceğiz.

Ancak açık seçik ortada olan şey Amerikan emperyalizminin, Kürtleri tamamen kendi paralı askerleri haline getirip Türkiye ve Irak'ın İran karşıtı yakınlaşmasının harcını Kürt düşmanlığı ile karmak istediğidir.

Bu tuzağa da göz göre göre düşecek miyiz? Yoksa Kürtlerle ve diğer kardeş Arap ve Fars halklarıyla barışıp ABD'yle savaşarak bu oyunu bozacak mıyız? Gözlerimizi açalım ve doğru tercihi yapalım!

NATO koridoruna Fransız ortak

Fransa Cumhurbaşkanı Macron, Elize Sarayı'nda, aralarında Asya Abdullah gibi üst düzey isimlerin de olduğu 6 kişilik bir SDG (başını PYD'nin çektiği Suriye Demokratik Güçleri) heyetini kabul etti. Görüşmeden Fransa adına SDG'ye güvenlik garantisi çıktı. Fransa Cumhurbaşkanı adına yapılan resmi yazılı açıklamada Macron'un DAİŞ'e karşı mücadelesi dolayısıyla SDG'yi selamladığı özellikle belirtildi. Fransa'nın uluslararası toplumla birlikte Türkiye ve SDG arasında arabuluculuk yapabileceğinin altı çizildi.

ABD suç ortağı istiyor

Toplantıya katılan PYD temsilcisi Halid İsa ise "Fransa, Kürt müttefiklerini destekleme kararı aldı. Fransa ve Amerika sonunda Menbiç'e askeri destek güç gönderiyor" dedi. Tüm bunlar olurken Trump yaptığı bir konuşmada tartışma yaratan biçimde ABD'nin DAİŞ'in temizlenmesinden sonra çok yakında Suriye'den çıkacağını söyledi. Trump'ın aynı konuşmada sarf ettiği "artık başkaları uğraşsın" sözleri ise ABD'nin bölgede siyasi, askeri ve mali yükünü hafifletmek için diğer emperyalist güçlerle nüfuz paylaşımına gitme eğilimini ifade ediyor.

Fransa vaktiyle Türkiye'nin Suriye politikasının tek destekçisiydi

Fransa'dan gelen SDG'ye destek açıklamaları haliyle Ankara'da yoğun tepkiye yol açtı. Fransa teröre destek vermekle suçlandı. Ancak bir gerçek var ki Fransa'yı ısrarla Suriye'ye çağırın da bizzat Erdoğan'ın kendisiydi. Erdoğan 2014 yılında Suriye'de bir tampon bölge oluşturma projesi için Fransa ile yoğun diplomasi yürütmüştü. Fransız emperyalizmi eski sömürgesi Suriye'ye dönmek için Erdoğan'ın projesini fırsat olarak görmüştü. Dönemin Fransız Cumhurbaşkanı Hollande o dönemde Türkiye'nin tampon böl-

gesini savunan tek liderdi.

Fransızlar parayı görünce Erdoğan'ı manşete çıkarmıştı

Ayrıca Erdoğan, Esad'a karşı uzlaşmaz ve düşmanca politikalarında da Fransa'yı her zaman yanında gördü. 2018 yılının ilk ziyaretini de Fransa'ya yapan Erdoğan burada Macron'un desteğini almak için kesenin ağzını açmış THY için 7,5 milyar dolarlık Airbus anlaşması yapmıştı. Parayı gören Fransızlar, ana akım medya organlarında Türkiye'yi "vazgeçilmez stratejik ortak" olarak manşete çıkarmıştı.

Erdoğan gelin dedi... Geldiler!

Zeytin Dalı operasyonu başladığında da Fransa ilk etapta ciddi bir karşı çıkış göstermedi. Türkiye'nin sınır güvenliğini sağlamasını meşru gördüğünü açıkladı. Fransız emperyalizminin Afrin'deki politikası, bir aşamada BM Güvenlik Konseyi vasıtasıyla araya girmek ve böylece Türkiye'nin operasyonunu fırsata çevirmektir. Fransa Türkiye'nin müdahalesini belirli sınırlar içinde meşru görürken, Erdoğan da eleştiri görünümü altında NATO'nun Suriye'ye müdahil olmasını savunmaktaydı: "Ey NATO neredesin? Ben çağırıyorum, Suriye'ye gel. Niye gelmiyorsunuz?"

Sonunda olan oldu. Erdoğan'ın şark kurnazlığına gar-

bin emperyalizmi baskın çıktı. İç politikada "zafer" propagandası yapacağım diye Afrin'in her tarafına bayraklar dikip, fetih görüntüleri veren böylece de uluslararası meşruiyetini iyice kaybeden Erdoğan, Suriye'de kendine suç ortağı arayan tüm emperyalistlerle birlikte Fransa'ya da istediğini altın tepside sunmuş oldu.

Emperyalizm yine bölerek yönetiyor

Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı'nın ardından NATO Fırat'ın batısına TSK ile geldi. Fırat'ın doğusu ise ABD üsleriyle donatılmış durumda. Yani Suriye'nin kuzeyinde boydan boya bir NATO koridoru oluşmuş vaziyette. Bu aşamadan sonra Mınbiç'te hangi NATO güçlerinin olacağı tartışması teferruattır. NATO koridoru kurulmuştur. Şimdi bu NATO koridoru Fransa ile yeni bir ortağa daha kavuşuyor. Fransa'nın Suriye'nin eski sömürgeci gücü olması ise çok daha derin anlamlara sahip. Türkiye izlediği politikalarla Fransa'nın önünü açtı ancak Kürtler de Fransa'nın himayesine sığınarak çok büyük bir vebal altına girdiklerini görmeli. Sonuçta tüm politikasını PYD terörist mi değil mi tartışmasına bağlayanlar, ısrarla emperyalistlerle dans edip Kürtlerle savaşmayı tercih edenler de emperyalistlerin himayesine sığınanlar da dünyanın en büyük teröristlerinin Suriye'ye doluşmasına aracı oluyorlar.

Armağan Tulun

Rusya ile diplomat krizi: bir suikast girişiminden çok daha fazlası

Herkes Rusya ile Britanya arasındaki krizin Soğuk Savaş döneminde bu yana yaşanan en büyük diplomatik kriz olduğunu söylüyor. Peki bu kriz neden ortaya çıktı?

Olaylar 66 yaşındaki Rus eski çifte ajan Sergey Skripal'in ve 33 yaşındaki kızı Yulya'nın Britanya'nın başkenti Londra'da bir restoranın önündeki bankta ağızlarından köpükler çıkmış şekilde, yarı baygın halde bulunmaları ile başladı. Sinir gazı ile temas ettikleri için bu hâle geldikleri anlaşıldı. Bankta yanlarına gidip müdahale eden polis de benzer şekilde etkilendi. Çıktıkları restoranda sinir gazı izlerine rastlandı. Britanya, bu olayın arkasında Rusya'nın olduğunu iddia etti ve Britanya topraklarında sinir gazı kullanmak ve suikast girişimi gerekçesiyle bir dizi diplomatik yaptırım kararı aldı. Britanya'da bulunan Rus diplomatların sınır dışı edilmesi, Rusya ile tüm üst düzey görüşmelerin kesilmesi, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'a yapılan resmi ziyaret davetinin geri çekilmesi, gümrüklerde kontrollerin artırılması gibi yaptırım ve tedbirler açıklandı.

Diplomatik kriz, sadece Britanya ve Rusya arasındaki bir gerginliğin ötesine geçerek ABD'nin ve Avrupa Birliği'nin de dâhil olduğu, bir bütün olarak emperyalizmle Rusya arasındaki krize dönüştü. Avrupa Birliği liderleri, Sergey Skripal ve kızına yönelik sinir gazı saldırısının arkasında, "büyük olasılıkla Rusya'nın bulunduğu" kanaat getirdi. AB Konseyi bunu ciddi bir meydan okuma olarak değerlendiren Birleşik Krallık ile koşulsuz dayanışma içinde olduklarını, birlik üyesi 14 ülkenin bazı Rus diplomatlarını sınır dışı edeceğini açıkladı. Benzer bir hamle de ABD'den geldi ve o da 60 Rus diplomatı sınır dışı edeceğini duyurdu. Sonuçta bugün farklı ülkelerde toplamda 100'ün üzerinde Rus diplomatın sınır dışı edilmesi söz konusu. Rusya da bu hamlelere karşı misilleme yapıyor, kendisinin de yaptırımlara karşılık vereceğini, yaptırım uygulayan ülkelerin Rusya'daki diplomatlarını kendisinin de sınır dışı edeceğini açıklıyor.

Rusya'nın sinir gazı kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Çünkü ortada bir kanıt yok. Kayda değer bir kanıtın olmadığı düşünülürken diplomatik krizin ulaştığı seviye fazlasıyla yüksek. Başta sorduğumuz "peki bu kriz neden ortaya çıktı?" sorusuna, kendi başına bu olaylara bakarak cevap vermek mümkün değil.

Britanya'dan başlayarak Batı emperyalizmi, sinir gazı meselesini bilerek öne çıkarıyor. Bu yolla Rusya'yı askeri olarak sıkıştırarak bir meşruiyet zemini yaratmayı hedefliyor. ABD son dönemde Suriye'yi vurmakla tehdit ediyor. Bunun için "kimyasal silahlar" argümanını ileri sürüyor. Bunun Rusya'nın Doğu Guta'da yoğun hava bombardımanı eşliğinde iler-

lediği ve emperyalizmin müdahale olanaklarının aleyhine kendi kontrol alanını arttırdığı bir döneme denk gelmesi tesadüf değil. Batı emperyalizminin ağızbirliği halinde "Rusya'nın provokasyonu" olduğunu söylediği olay, Rusya'yı kuşatma amacıyla, pek âlâ bizzat emperyalizm eliyle yapılmış bir provokasyon da olabilir.

Gelişmeler, Rusya ve Batı ülkeleri arasında yeni bir soğuk savaş olarak anılıyor. ABD'nin, hangi ülkeden olursa olsun, çelik ve alüminyum ithalatına gümrük vergilerini yüzde 25 ve 10 seviyelerinde arttırarak başlattığı ticaret savaşları da bu soğuk savaşa eşlik ediyor. Ticaret savaşlarının esas hedefinin Rusya'dan ziyade Çin olduğu biliniyor. Ama Rusya'ya karşı birlik olan Batı emperyalizminin bu konuda bölünmüş durumda olduğu da gözüküyor. Örneğin Avrupa Birliği, Trump'a karşı misilleme tehditleri savuruyor. Savaşlarda da görece farklılıklar olsa da her iki savaş da aynı dinamiğe yaslanıyor. Dünya kapitalizminin 2008'den beri içinden çıkamadığı Büyük Depresyon.

Kapitalizmin Üçüncü Büyük Depresyonu, emperyalizmin Rusya ve Çin'e diz çöktürerek bu devasa pazarlara hâkim olma iştahını kabartıyor. Öte yandan ticaret savaşları, gerilimi, emperyalist kampın içine kadar taşıyor. Tüm çelişkiler adeta düğüm haline geliyor ve dünyanın geleceği için karanlık bir tablo sunuyor. Bu koşullar altında soğuk savaş ısınabilir. Gümrük vergilerinin konduğu ticaret savaşlarının yerini her an yıkıcı silahların konduğu gerçek bir savaş olabilir. Britanya'nın son olaylarda sorgusuz sualsiz Rusya'yı suçlaması ve ABD'yle birlikte, bir bütün olarak Batı emperyalizminin bu iddianın üzerine atılması ve ortak bir kampanya yürütmesi, emperyalizmin Rusya ve Çin'e karşı kendi iç çelişkilerini hızla geri plana atabildiğini gösteriyor. Bu da bizim öteden beri Üçüncü Dünya Savaşı'nın dinamiklerine ilişkin analizimizi doğrulamakta. Üçüncü Büyük Depresyon, emperyalizmi Rusya ve Çin'e karşı siyasi, ticari ve askeri devasa bir kuşatma stratejisini hayata geçirmeye itiyor. Rusya ve Çin gerici rejimlere sahip ama emperyalist bir karakter taşıyorlar ve sürekli bir savunma halindedir.

Bu şekilde baktığımızda Britanya'da söz konusu gazın kullanıp kullanılmadığı ya da kim tarafından kullanıldığı sorunu ikinci planda kalıyor. Diplomatik krizlerle, ticaret savaşlarıyla, bölgesel askeri savaşlarla, Güney Çin Denizi'nde, Rusya sınırında ABD ve NATO'nun yaptığı tatbikatlarla Üçüncü Dünya Savaşı'nın öncü sarsıntıları yaşanıyor. Üçüncü Dünya Savaşı ağlarını örmeye devam ediyor. Yaklaşan bu savaşın sorumlusu olan da insanlığın geleceği için mutlaka yenilgiye uğratılması gerekenler de Batıda yer alıyor.

Levent Dölek

DİSK'in gerçeği: Kod adı sosyal diyalog

Geçtiğimiz ay DİSK'in yaptırdığı "işçi sınıfının gerçeği" araştırmasını aktarmış, yazının sonunu da şöyle bağlamıştık. "Kani Beko, DİSK'in raporunu açıklarken "oku attıktan sonra nişan alınmaz. Önce nişan almak, hedefi iyi belirlemek sonra oku fırlatmak gerek", "somut durumu bilmeden ve ona uygun politikalar üretmeden sendikal mücadele başarıya ulaşamaz" demiş. Doğrudur ama raporun bilmediğimiz bir şeyi açığa çıkardığını da söyleyemeyiz. Dolayısıyla bugüne kadar uygun politikaları belirleyip uygulamamanın sorumluluğu ortada duruyor."

Şimdi ortada duran bu sorumluluğu sorgulayarak devam edelim. DİSK, şanlı bir mücadele tarihine sahiptir. Her DİSK yöneticisi bunu bilir. Bir konuşma yapacağında da Kavelerden, 15-16 Haziranlardan, DGM eylemlerinden, MESS grevlerinden, 1 Mayısardan övgüyle bahseder. Bugün her DİSK'linin haklı olarak övüneceği şanlı mücadelelerdir bunlar. Ancak tüm bunlar 12 Eylül öncesinin eylemleridir. Darbe sonrasında kapatılan DİSK'in yeniden kurulduğu 1992'den bu yana ise aynı coşku ve övgüyle anılacak tek bir örnek yoktur. Zonguldak grevleri, Bahar eylemleri 1992 öncesindedir. Tekel direnişi, Türk-İş üyesi işçilerce Türk-İş binası işgal edilerek yapılmıştır. 2015'in büyük metal grevleri de yine sarı Türk Metal'e karşı olmuştur. DİSK bu grevlerin merkezinde yer alan hiçbir fabrikayı örgütleyememiştir. Birleşik Metal bir çaba göstermişse de konfederasyon olarak DİSK orali olmamıştır. DİSK bünyesinde gerçekleşen Greif işgalini önemli bir deneyim olarak kayda geçebiliriz. Ancak o da DİSK'le değil DİSK'e rağmen gerçekleştirilmiş bir eylemdir. Sonunda da başarısız olmuştur. Sorgulanması gerekenler bunlardır. Nostalji bir yere kadar. Ve artık yeter!

DİSK, işçi sınıfının gerçeğini araştırması, rakamları ortaya koymuş. Kani Beko'nun sözlerini de yukarıda aktardık. Şimdi şunu sormalıyız. Madem "oku attıktan sonra nişan alınmaz" bu araştırmanın sonuçlarına bakarak DİSK, nereye nişan almaktadır, hangi hedefi belirlemiştir? Araştırmanın kamuoyuna açıklanmasının ardından bir aydan fazla zaman geçti, hiçbir ses yok! Ama biz araştırmanın daha önce değinmediğimiz bir boyutunu gündeme getirelim ve DİSK'in neden 1992'den beri tek bir şanlı mücadele örneğini oluşturamadığına dair bazı ipuçları yakalamaya çalışalım.

İpucu anket sonuçlarında değil anketin sponsorunda. Friedrich Ebert Vakfı! Alman

Sosyal Demokrasisi'nin tarihsel liderinin adıyla kurulmuş bu vakıf, sadece bu anketin değil neredeyse DİSK'in tüm faaliyetlerinin sponsorluğunu yapıyor. Ebert'i kısaca tanıtmak olursak kendisi Almanya ve uluslararası işçi hareketinin iki büyük devrimci lideri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in katilidir. Almanya Sosyal Demokrat Partisi'ni Alman emperyalizminin bir aygıtı haline getiren kadroların başında gelir. Ebert'in bu tarihsel rolüne gayet uygun bir biçimde Friedrich Ebert Vakfı da bugün Alman emperyalizminin dış politikasının organik bir parçasıdır. Görevi, Avrupa'da ve Ortadoğu'da işçi sınıfı hareketinde sınıf mücadelecisi sendikacılığı bitirmek, yerine sınıf işbirliğini getirmektir. Bu faaliyetin kod adı ise "sosyal diyalog"dur. DİSK'li işçiler bu kavramı çok iyi bilir. Çünkü bu kavram Ebert Vakfı'nın sponsorluğunu yaptığı sendikal eğitimlerin vazgeçilmez başlığıdır.

Ebert Vakfı, Türkiye'de 25 yıldır faaliyet yürütüyor. DİSK'in yeniden kuruluş tarihiyle tamı tamına örtüşmekte. Burada komplo teorisi kurmuyoruz. Gayet açık ve net bir faktörden bahsediyoruz. Bu faktör tüm sorunların kaynağı değil elbette sadece etkenlerden biri ama önemli. Sınıf mücadelesinde pişen ve eğitilen kadroların yarattığı Kavelerle, 15-16 Haziranlarla, DGM'yi ezen DİSK'le, 1992'den beri Avrupa Birlikçi "sosyal diyalog" afyonuyla uyuşturulmuş kadrolarla sıfır çeken DİSK'i karşılaştırıyoruz. Ve nişan alıyoruz: DİSK'in her hücrelerinden "sosyal diyalog" afyonunu temizlemek için tabandan başlayarak öncü işçileri sınıf mücadelesi içinde ve sınıf mücadelecisi bir perspektifle eğitmenin vazgeçilmez bir gereklilik olduğunu görüyoruz. Bugün DİSK'linin vazifesinin "sosyal diyalogla", "iş barışını" sağlamak değil sınıf mücadelesiyle yeni Kaveler, 15-16 Haziranlar yaratmak olduğunu tespit ediyoruz.

DİSK'e yabancı olanın Ebert gibi vakıflar ve onların himayesinde yapılan faaliyetler olduğunu, DİSK'in mayasında sınıf mücadelesi ve anti-emperyalizmin bulunduğunu söylüyoruz. Tüm DİSK'lileri, DİSK'in kurucu sendikalarının Türk-İş üyeliğinden ayrılmak için genel kurullarına sundukları ortak raporun 7, 8, 9 ve 10. maddelerini hatırlamaya çağırıyoruz. DİSK'in şanlı tarihine sahip çıkmak, bu maddelere de sahip çıkmaktır. İnançımız odur ki Türk-İş üzerindeki Amerikan hegemonyasını mahkûm ederek kurulan DİSK'in bünyesi Alman emperyalizminin himaye girişimlerini de er ya da geç kusacaktır.

Yoksulun, emekçinin, kadının değil: Kimin meclisi?

28 Mart günü TBMM'de düzenlenen "Meclis Sohbetleri" programı kapsamındaki 18 Mart Çanakkale Zaferini Anma etkinliklerinde, kadın tiyatro sanatçıları sahneye çıkarılmadı. Devlet Tiyatroları (DT) tarafından sahnelenecek olan tiyatro öncesinde, oyuncuların ifadelerine göre ilk olarak oyunda yer alan kadın ve erkek karakterlerin sarılma sahneleri sansürlendi. Ardından meclis başkanı AKP'li İsmail Kahraman tarafından bizzat kadın oyuncular sansüre uğradı. Gösterim sırasında seyircilerin arkasında duran kadın oyuncular, şiirlerini buradan seslendirdiler.

Günler öncesinden geç saatlere kadar prova yaptıklarını belirten kadın tiyatrocular, gösterime bir saat kala sahneye çıkmayacaklarını öğrendiklerini belirttiler. Bu hakaret üzerine sahneye çıkmak istemeyen kadın ve erkek oyuncular DT kurum müdürleri tarafından ikna edildiler. Kadrolu değil sözleşmeli çalıştıklarını ve bu durumu gözyaşlarıyla kabul etmek zorunda kaldıklarını ifade ettiler. Sahneye çıkmadan önce İsmail Kahraman ile karşılaştıklarını, kendisinin "Bayan oyuncular çıkmıyor değil mi, aferin" diyerek durumu teyit ettiğini belirttiler.

Bu olay AKP'lilerin kadına

yönelik rezilce yaklaşımlarının ilk örneği değil elbette. Yaptıkları açıklamalarla, düzenledikleri yasa tasarılarıyla kadının yerinin evi, işinin annelik olduğunu; dışarı çıkmak için ısrar ederse de ucuza çalışmayı ve güvensiz sokaklarda başına gelecek türlü musibeti, belayı göze alması gerektiğini ifade edip duruyorlar. Ancak bu kez musibetin yaşandığı yer bizzat Millet Meclisi'dir. Halkın oylarıyla oraya gelenler, güya halkı temsil etmek için orada bulunanlar bu halkın yarısı olan kadınları aşağılıyor, gözlerden uzaklaştırıyor. Meclis başkanı kim oluyor da kadınların tiyatro oynayamayacağına karar veriyor, bu haddi kendinde nasıl buluyor? Meclis kendisinin çiftliği midir?

AKP uzunca bir süredir, meclisi de memleketi de çiftliği gibi yönetiyor, istibdadı da bu şekilde yerleştiriyor. Her defasında görüyoruz ki bu meclis yoksulların, emekçilerin, kadınların meclisi değil. Bu meclis sermayenin, emperyalistlere bağlı patronların, istibdadın meclisidir ve artık yenisini kurmak gerekmektedir!

Neden bir sol ve sosyalist odak gerekli?

Türkiye sol hareketinde CHP ve HDP'den ayrı bir sol ve sosyalist odak ihtiyacı ciddi şekilde tartışılmaya başladı. Bu tartışmalar, bir yönüyle yaklaşan seçimlerde sosyalistlerin alacağı tavrın ne olması gerektiği sorununa bağlanıyor. Ancak tartışılan konu sandıklara sığmayacak kadar önemli.

Çünkü Türkiye siyasetinde, sadece sosyalist solun doldurabileceği büyük bir boşluk var. Bunun anlamı halkın yana yakıla sosyalist kimlikte bir siyaseti beklediği değil elbette. Ama halk yana yakıla sorularına cevap, sorunlarına çözüm arıyor. Bu sorulara sadece sosyalistlerin verebileceği cevaplar var ve gerçek çözümün anahtarı da bu cevaplardan geçiyor.

Örneğin Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine karşı çıkmanın ötesine geçip Tüpraş'ın, Petkim'in kamulaştırılmasını sadece sosyalistler savunabilir. Piyasaların ve yabancı sermayenin pamuk ipliğine bağlı borç batağındaki ekonomi ancak kapsamlı bir kamulaştırma

programı ile düzlüğe çıkartılabilir.

Yarımını göremeyen, boğazına kadar kredi borcuna batmış vatan- daşa, gelecek garantisini, sadece ve sadece bankaların kamulaştırılmasını savunan ve sermayenin değil halkın borçlarını silecek bir program verebilir.

Dolar ve Avro rekor kırarken, halk bunun bedelini hayat pahalılığı ve işsizlikle öderken, bütün ülke modern tefeci bankaların eline düşmüşken, sağcısıyla solcusuyla burjuva partileri faiz politikalarını tartışırken faizsiz bir düzeni ancak sosyalistler savunabilir.

Anti-emperyalist bir politikayı, NATO'dan çıkmayı, İncirlik'i kapatmayı Kürt düşmanlığı yapmadan sadece sosyalistler savunabilir.

Batıya benzemek için değil, emekçilerin çıkarına olduğu için laikliği savunmak, sosyalist bir anlayışı gerektirir.

Avrupa Birliği hayranlığı yapmadan, Amerikan konsolosluklarında dilenmeden, liberal hayaller yaymadan, temel hak ve özgürlük-

leri savunmak, istibdada karşı gerçek ve tutarlı bir hürriyet mücadelesi vermek de sosyalistlerin işidir.

Gerçek bir halk iradesini, zincirsiz bir kurucu meclisi ancak sosyalistler savunabilir. Çünkü sadece sosyalistler halka oy deposu olarak bakmaz. Sosyalist politikalar sandıklarda değil, emek mücadelesinde büyür ve gelişir.

Kardeş kavgası ancak emeğin çatısında birleşerek ve sınıf kavgası vererek engellenebilir. Halkın kimliklerine göre bölündüğü etnik ve mezhepsel nüfus sayımına dönüşen seçim grafiklerini alt üst edecek, siyasetin kimyasını da matematiğini de değiştirecek sınıfsal politikaları ancak sosyalistler üretebilir.

CHP ve HDP bu politikaları savunmuyor, savunamaz da. Yani halkın yakıcı sorunlarına CHP ya da HDP'yle çözüm bulunamaz. Çünkü patronlarla ve emperyalistlerle açıkça karşı karşıya gelmeden ve bunlar yenilgiye uğratılmadan halkın ciddi hiçbir sorunu çözülemez.

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa'da rüzgâr işçiden yana esiyor

Fransız işçi sınıfı, 2016 baharında birçok sektörde şalteri indirmiş, sınıfın mücadelesini destekleyen öğrenci kitleleri ile beraber aylarca Fransız sokaklarında sınıf mücadelesinin rüzgârlarını estirmişti. Hareket, dönemin hükümetinin işçi düşmanı yasa tasarısını püskürtmeyi başaramamakla beraber, aylar süren mücadelelerle hem Fransa'daki siyasi atmosferi bir anda değiştirmiş hem de tüm Avrupa çapında ardı ardına gelen işçi düşmanı çalışma yasalarına karşı zafere en çok yaklaşılacak örnek olmuştu. Bu mücadelede başarı elde edememelerinin ar-

dından, işçi sendikalarının ve devrimci örgütlerin neredeyse tamamının 2017 Cumhurbaşkanlığı seçimlerine odaklanması sonrası, Fransa'daki işçi mücadeleleri iki yıllık nispi bir gerileme sürecine girmişti.

Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un, demiryolu işçilerine iş güvencesi sağlayan yasaları ortadan kaldırma ve 120 binin üzerinde kamu emekçisini işten çıkarma girişimi ile birlikte, Fransa bir kez daha büyük bir mücadele dalgasının eşiğinde bulunuyor. 22 Mart günü, Fransa'nın onlarca şehrinde greve giden demiryolu

işçileri ve kamu emekçileri, böylece Fransa'nın üzerindeki ölü toprağı da atmış oldular. Paris'te 65 bin kişi iki koldan gerçekleştirilen yürüyüş sonrası tarihi Bastille meydanında coşkuyla buluşurken, tüm Fransa'da, eylemlere katılım kötü havaya rağmen 500 bin kişiyi aştı.

En önemli demiryolu sendikaları üç ay içerisinde 36 gün greve gideceklerini açıklarken, mücadelenin fitilinin ateşlenmesi diğer sektörleri de harekete geçirdi. Demiryolu işçilerinin tekrardan greve gideceği 3 Nisan tarihinde, Fransa'nın en büyük havayolu firması olan Air France'ın pilotları ve temizlik işçileri de greve başlayacaklarını ilan ettiler. Kamu emekçilerinin tekrar greve gideceği tarih olarak ise, birçok işçinin tepkisini çeken bir kararla 19 Nisan, yani neredeyse bir ay sonrası açıklandı. Öğrenci hareketi de grevleri başta tüm Fransa'da çeşitli üniversite ve liselerin işgali ve kitlese öğrenci eylemleri ile destekliyor.

DİP'in Fransa'daki kardeş grubu ROR'un (Devrimci Proleter Yeniden Doğuş) mütevazı güçleriyle de olsa başta Paris'in tarihi kıvrık kuşağında yer alan Baigneux şehri ve çeşitli üniversitelerde yürüttüğü aktif çalışma ile parçası olduğu hareket, 2016'daki gücüne ulaşma potansiyeli taşıdığını 22 Mart'ta gösterdi. Patronların saldırılarını iki senedir diş bileye-

rek izleyen Fransız işçileri, bir kez daha Fransız siyasetine yumruğunu vurmaya hazırlanıyor.

Hindistan'da köylülerin 6 gün süren yürüyüşü

6 Mart'ta Hindistan'ın Nashik kentinden yola çıkan on binlerce köylü toprak reformu, borçlarının ertelenmesi ve ürettikleri ürünler için daha yüksek fiyat talebiyle yürüyüşe başladı. 6 gün boyunca yürüyen köylüler, 180 kilometre yol kat ederek Bombay kentine ulaştı. Hindistan'ın en büyük şehri olan Bombay'da büyük bir miting düzenlediler. Eylemi, ülkenin en büyük köylü hareketi AİKS (Tüm Hindistan Köylüler Birliği) düzenledi.

Hindistan nüfusunun yarısını, tarımda çalışanlar oluşturuyor. Ancak köylülerin gün be gün gelirleri düşüyor, yaşam koşulları giderek ağırlaşıyor. Bunun bir

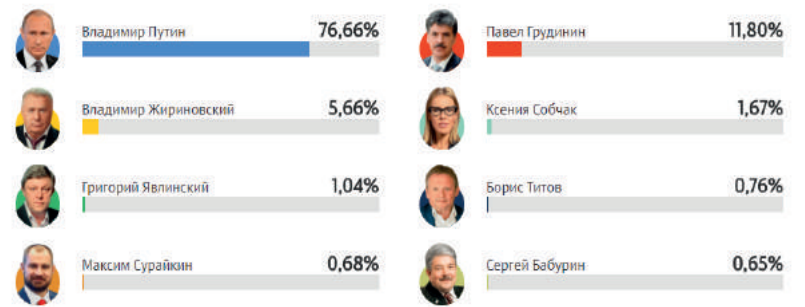
sonucu olarak Hindistan'da köylü intiharları çok sık görülüyor. Nashik kentinin de bulunduğu Maharashtra eyaleti bu intiharların en yoğun yaşandığı bölge olarak biliniyor.

Başbakan Modi'nin partisi Hindistan Halk Partisi, pek çok eyalette köylülerin öfkesini karşısında buluyor. Modi daha önce köylülerin, gelirlerinin ikiye katlanacağı sözünü vermişti; ancak bu vaadini gerçekleştirilmekten çok uzak olduğu açık. Üstelik tarımda çalışanların durumları giderek kötüye gidiyor. Partinin yönettiği eyaletlerde, köylüler geçmişte verilen vaatlerin karşılanmamasına tepki gösteriyor.

Nashikli köylülerin yürüyüşü ise bir yıl içerisinde gerçekleşen ikinci büyük köylü eylemi.

Eylem, köylülerin yıllardır işledikleri toprakların kendi adlarına kaydedilmesi, hükümetin köylülerin ürünlerinin ücretlerini hasat masraflarının bir buçuk katı oranında olacak şekilde belirlemesi ve köylülerin kredi borçlarının silinmesi talepleri ile başlamıştı. Bu taleplerin gerçekleşmesini ve hükümetin geçen sene tutmadığı sözleri tutmasını sağlamak amacıyla yapılmıştı. Eylemin ardından hükümet, köylülerin bütün taleplerinin kabul edildiğini ve altı ay içerisinde karşılanacağını açıkladı.

Alternatifi Amerikan muhalefeti, Rus Ekmeleddini veya ırkçı bir soytarı olunca...

Rusya'da seçimler yapıldı ve Putin yüzde 76 oy alarak yeniden başkanlığa seçildi. Bu yüksek oy oranı Rusya'da her şeyin güllük güllüştüğü olduğunu göstermiyor. Putin, çok iyi olduğu için değil, alternatifsiz kaldığı için bu yüksek oranları alıyor. Ve yine aynı sebepten seçime katılım oranı da diğer seçimlerde olduğu gibi düşük kalıyor.

Putin, kendisinin en önemli rakibi olarak görülen Aleksey Navalniy'in seçime girmesini engellemişti. Geçtiğimiz yıl yolsuzluk karşıtı gösteriler sırasında ilan ettikten sonra ise "yolsuzluk" suçlamasıyla seçimlerden diskalifiye edildi. Navalniy'in seçime girmeyişi ve karşılığında boykot ilan etmesi de katılım oranlarının düşüklüğünde etkili olmuş görünüyor.

Ancak okurlarımız Navalniy'i bir demokrasi ve özgürlük mücahidi zannetmesin. Kendisi ABD ve Avrupa tarafından hem siyasi hem de finansal olarak desteklenen, emperyalizm yanlısı bir burjuvadır. Bir yönüyle Rusya'daki "Amerikan muhalefatinin" sembol ismidir. Böyle olduğu için de diskalifiye edilmesi belirli bir tepki uyandırmasa da geniş halk kesimleri kendisine ve siyasetine sahip çıkmadı. Diğer önemli siyasi odaklardan Rusya Federasyonu Komünist Partisi, Putin'in karşısına adeta bir "Rus Ekmeleddini"yle, milyonlarca tarım kapitalisti Pavel Grudinin'le çıkınca (yüzde 11,77 oy aldı) diğer önde gelen aday da Liberal Demokrat Parti'nin ırkçı lideri Vladimir Jirinovski (yüzde 5,65 oy aldı) olunca sonuç şaşırtıcı olmadı.

Gençlik mücadelesi

Emperyalizme ve istibdada karşı gençliğe çağrımızdır:

1 Mayıs'ta sınıfın yanına, partinin saflarına!

1 Mayıs geliyor. İşçi sınıfının pankartlarla, bayraklarla, marşlarla meydanları dolduracağı bu birlik, dayanışma ve mücadele günü bizi bekliyor. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler tüm gençliği bu coşkuya ortak olmaya, Devrimci İşçi Partisi saflarında 1 Mayıs'a çağırıyor.

İşsizliğin ve yoksulluğun arttığı bu düzende gelecek kaygısı gençliğin dört bir yanını sarmış durumda. Eğitim sistemi her yıl değişiyor. Sistem krize girdikçe rekabet kayışları daha çok sıkılıyor. Aynı çağın çocukları birbirlerini arkadaş değil, rakip görüyor! Biz rakip değiliz, patronlara daha fazla kazandıranın kazandığı bu eşitsiz, haksız yarış kabul etmiyoruz! Biliyoruz, biz karşı karşıya gelince değil, omuz omuza verince güçlüyüz! Bu yüzden geleceğimiz için omuz omuza 1 Mayıs'ta meydanlara çıkıyoruz!

İstibdada karşı hürriyet için 1 Mayıs'a

Memleket koyu bir istibdad ile boğuluyor. Hükümet her mücade- lenin karşısına OHAL'i dikeyor. Ancak gençlik dün de geri çekilmedi bugün de çekilmiyor. Dün

İstanbul Üniversitesi'nde polis kurşunuyla şehit düşen, anıtı hâlâ İstanbul Üniversitesi'nde dikili olan Turan Emeksiz'in arkadaşları, bugün KHK'lar ile işlerinden atılan hocalarına sahip çıkıyor, üniversiteleri istibdadın polisine ve faşist çetelerine bırakmamak için canla başla mücadele ediyor! Biz de bu 1 Mayıs'ta, istibdada karşı hürriyet sloganlarını, işçisiyle, kamu emekçisiyle bütün üniversite çalışanları ile beraber en gür sesimizle yükseltmek için, 1 Mayıs'ta alanlara çıkıyoruz!

Emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı gençliğin yeri emekçilerin yanındır!

Memleketin dört bir yanı NATO üsleriyle dolu. Ülkenin başkentinde Amerikan generalline özel koltuk tahsis edilmiş.

Ülkemizdeki emperyalist üsler, halkların üstüne bomba yağdıran uçaklara, nükleer silahlara ev sahipliği yapıyor. NATO ile irademiz ipotek, güvenliğimiz tehdit altında kalmaya devam ediyor. Emperyalizmle işbirliği, gençliği tarihin her döneminde tehdit etmiştir. Kore savaşında NATO'nun çıkarları için hayatını veren bu ülkenin gençleridir. NATO beslemesi kontrgerilla 60'lı 70'li yıllarda gençliğin kanını akıtmıştır. Bugün savaşlarda canını verenler de, yine bu toprakların gençleri, emekçi çocuklarıdır.

Bu tabloyu değiştirmenin yolu tarihimizde yatıyor. Emperyalizme karşı mücadele geleceği, öğrenci hareketi içerisinde son derece köklüdür. O gelecektir ki 1968'de üniversitelerde "NATO'ya Hayır!" haftaları örgütlemiş, 6. Filo'yu denize

dökmüş, 6 Ocak 1969'da Vietnam kasabı Komer'in arabasını ODTÜ'de ateşe vermiştir. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak bu geleneğe sahip çıkıyoruz. Geleceğimiz için, gençliğin anti-emperyalist mücadele geleneğinin işçi sınıfıyla buluşması gerektiğini düşünüyoruz. Bu sebeple, 6 Ocak'ta, 49. yıldönümünde ODTÜ'de Komer'in arabasının yakıldığı yerde ABD ve İsrail bayraklarını yakarak bu mücadeleyi sahiplendik. Ve yine bu sebeple, 6. filonun denize dökülüşünün 50. yılında emperyalizme karşı mücadele sloganlarını, 1 Mayıs'ta işçiler ve emekçiler ile beraber yükselteceğiz!

Geleceğimiz memleketin geleceğine bağlıdır!

Gençlik için memleketin geleceğinden bağımsız bir başka

gelecek yok. Şikâyet etmenin, umutsuzluğa düşmenin vakti değil. Elimizi taşın altına koymalı, sesimizi çıkarmalıyız. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak tüm gençliği emperyalizmin, sermayenin ve işbirlikçilerinin emekçi halkın boynuna vurduğu zincirleri kırmak için, geleceğine sahip çıkmak için mücadeleye çağırıyoruz. 1 Mayıs'ta istibdadın ve emperyalizmin karşısında işçi sınıfının yanında olmak için, Devrimci İşçi Partisi saflarına çağırıyoruz!

Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın 1 Mayıs!

Ne kadar staj günü, o kadar tam gün sigorta hakkımız!

Meslek liselerinde eğitim gören bizler, haftada en az 3 günümüzü işletmelerde staj yaparak geçiriyoruz. Staj uygulamasının amacı okulda teorik olarak gördüğümüz dersleri, uygulamalı şekilde işletmelerde öğrenmemizin sağlanmasıdır. Ancak kapitalizm öğrenme ayaklarından biri olan stajı alıp kendi sömürü çarkının içinde bir yere yerleştiriyor.

İşletmelerde çalışan işçilerle beraber neredeyse bütün işlere koşturulan biz meslek liseli stajyerlere

yapılan sigorta ise prim günü olarak sayılmıyor. Bizlere yapılan sigorta sadece meslek hastalıkları ve iş kazalarını kapsıyor. Hatta staj için yapılan sigorta girişlerimiz sigorta başlangıcı olarak bile görünmüyor. Staj sigortalarımızın bu durumu yasalara belirlenmiş. Yani kapitalizm bize tam bir sigorta hakkını bile fazla görüyor.

Staj yaptığımız gün sayısı kadar, sigorta prim günü sayılması hakkımızdır. Stajyer öğrenci çalıştığı

işletmenin işçisidir. Bunun için kaç gün çalıştıysak o kadar prim işletmelerin patronları tarafından ödenmelidir.

Bugün öğrenci olarak hakkımızı aramazsak, yarın da hakkımızı savunamayız. Bu yüzden mücadelemizi geleceğe ertelememeliyiz. Şimdiden meslek liseliler olarak bir araya gelmeli ve mücadeleye atılmalıyız!

İzmir'den bir meslek liseli öğrenci

16 Mart'ta faşizme ve emperyalizme karşı Beyazıt'taydık!

16 Mart, hem İstanbul Üniversitesi'nde faşistler tarafından devrimci öğrencilere yapılan bombalı ve silahlı saldırının hem de Halepçe Katliamı'nın yıldönümü. Her 16 Mart'ta olduğu gibi bu 16 Mart'ta da yitirdiklerimizi anmak, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeledeki kararlılığımızı haykırmak için, sloganlarımız ve marşlarımızla İstanbul Üniversitesi önündeydik.

Bugün AKP-MHP ittifakı, 1978'de yaptıkları gibi besle-

dikleri faşist çeteler ile bizleri yıldırabileceklerini, mücadelemizden geri adım atılabileceklerini sanıyorlar. Memlekette istibdad koşulları altında, gençliğe karşı yapılan onca baskıya, saldırıya rağmen Beyazıt Meydanı'na akın ederek bu mücadeledeki kararlılığımızı bir kez daha gösterdik.

1978'de devrimci gençleri katleden faşist çetelere bombalarını verenler de, Halepçe Katliamı'nda Saddam rejimine kimyasal silahları verenler de emperyalistlerdi. Faşizme karşı

mücadelemizin emperyalizme karşı mücadelemizden ayrı olmadığını Beyazıt Meydanı'nda tekrar ilan ettik.

Gençlik olarak umutsuzluğa kapılmıyoruz, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ediyor, herkesi bu mücadeleyi büyütme çağırıyoruz. Beyazıt'ı faşizme mezar yapmak için de, memlekete hürriyet getirmek için de, emperyalistleri bu topraklardan kovmak için de mücadele, daha fazla mücadele! Emperyalizme, faşizme ölüm! Tek yol devrim!

NATO ile işbirliği varsa komünizm düşmanlığı baş gösterir

Boğaziçi Üniversitesi'nde, bir grup AKP'li öğrencinin açtığı masa ve Afrin için lokum dağıtması istibdadın yeni bir cadı avı başlatmasına vesile oldu. Boğaziçi Üniversitesi ablukaya alındı ve gözaltı furyası başladı. Öğrenciler hakkında hukuki süreç devam ederken, haklarındaki hükmü Erdoğan bir AKP kongresinde bizzat verdi. Bu öğrencilere eğitim hakkı tanımayacağını ilan etti.

"Lokum dağıtmak" anlatıldığı gibi çok da masum ve politik anlamı olmayan bir faaliyet değil. Ölen askerlerin anısına saygı amacıyla yapılmış da değil. Öyle ki masa açıldığı sırada faaliyeti gerçekleştirenler sosyal medyada "zaferi kutlama" amacıyla masayı açtıklarını belirtmiş, aralarından birisi kendi sosyal medya hesabında "keyif sigarası" içtiği beyanında bulunmuştur.

Bu tür faaliyetlere yabancı değiliz. 2015 Nisan ayında Suriye'nin Cisir eş Şuğur kentinde içerisinde El Kaide bağlantılı tekkirici unsurların da olduğu Fetih Cephesi bir alevi katliamı yapmış, bu katliamın ardından da Fatih Camii'nde tekkirici mezhepçi gruplar tarafından lokum dağıtılmıştı. Yine 2015 yılında bir Rus uçağının TSK tarafından düşürülmesinin ardından İTÜ'de de mezhepçi çeteler lokum dağıtarak kutlama yapmışlardı. Aynı sene bu çete-

ler, İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde ellerinde çivili sopalarla terör estirdiler. Bu örnekler masum gibi görünen "lokum dağıtma" faaliyetinin üniversite öğrencilerinde yarattığı haklı tepkiyi açıklıyor.

Savaşın ardından keyif sigarası tütüren lümpenlikle Cumhurbaşkanı Başdanışmanı İlnur Çevik gibi savaşı inşaat ihalesi kapma vesilesi olarak görmek aynı çarpık zihniyetin yansımalarıdır. Afrin'e "ihale kapma" mantığıyla bakanların aynı zamanda Suriye'de boydan boya bir NATO koridoru oluşmasına katkı sunduklarını görüyoruz. Mınbiç'e ABD'yle birlikte asker sokmayı tartıştıklarına hep birlikte tanık oluyoruz. Komünistlere nefret kusan Erdoğan'ın aynı mikrofonlardan "biz Ortadoğu'da ABD'yle birlikte yürümek istiyoruz" sözlerini de defalarca işittik.

Erdoğan'ın geçmişi 6. Filo'ya karşı duran devrimcilere saldıran Milli Türk Talebe Birliği iken, dayandığı gelenek Fethullah Gülen gibilerin kurucusu olduğu Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri iken, komünistlerin tarihinde 6. Filoyu denize döken devrimciler vardır. Vatana ihanet eden varsa, memleketin geleceği için siyaset yapan öğrenciler değil şahın NATO olduğu satranç tahtasında emekçi çocuklarını piyon edenlerdir!

Devrimci Marksizm'in 34. sayısı çıktı!

Dosya konusu: Faşizm

Devrimci Marksizm'in 34. sayısının ana dosyası, ön-faşist ve faşist hareketlerin dünya çapındaki yükselişini tarihsel ve güncel boyutlarıyla ele alıyor. Sungur Savran, klasik faşizmi kapitalizmin tarihi gerilemesi bağlamına yerleştirerek inceliyor. Burak Gürel, Hindistan Halk Partisi (BJP) tarafından temsil edilen Hindu faşizminin tarihsel gelişimini ve günümüzdeki yükselişini inceliyor. Geoff Eley, Almanya ve İtalya örneklerinden yola çıkarak günümüze ilişkin "portatif bir faşizm kavramı" türetiyor. Ana dosyanın dışında yer almakla birlikte onunla bütünlük içinde olan yazısında Kurtar Tanyılmaz, Rosa Luxemburg'un "ya

sosyalizm ya barbarlık" sloganının kökenine dair gizemi ortadan kaldırıyor.

Faşizm dosyasının hemen ardından Araz Bağban'ın İran devrimine odaklanan yazısı geliyor. Bağban, 1979 devrimini ve sonrasında devrimin İslamcılar tarafından çalınışını (Farsça kaynaklardan da yararlanarak) ayrıntılı olarak ele alıyor.

Dergimizin geçen (32-33.) sayısı, hatırlanacağı gibi, 100. yıldönümü vesilesiyle Büyük Ekim Devrimi'ne ayrılmıştı. Bu sayımızda da Ekim konusunda bir küçük dosyaya yer veriyoruz. Dosyanın ilk yazısı, Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanı Lev Davidoviç Trotskiy'in Rusya Komünist

Partisi'nin Mart 1919'da toplanan 8. Kongresi tarafından kabul edilen "Ordu inşasındaki politikamız" başlıklı metnin çevirisi. Bu metin Bolşevizmin askeri politikasına ve Kızıl Ordu'nun siyasi ve örgütsel temellerine ışık tutuyor. Sungur Savran, Ekim'in Türkiye solunda büyük ölçüde ihmal edilen bir boyutu olan Müslümanların Ekim devrimine katılımı konusunu ele alıyor. Yeni kurulan Sovyet devletinin eski Rusya'nın bütün Müslüman halklarını kazanmayı başardığını ortaya koyuyor. Ekim devriminin aynı zamanda, Müslüman halkların komünizmi kucakladığı ve kendi eski düzenlerini yıktığı bir süreç olduğunu gösteriyor.

50 yıl önce, 1968'in ilk şehidi

Ayların en zalimi Nisan'dır,
Ölü topraktan leylaklar fişkirir
T.S.Eliot

1 Nisan 1968'de gün ağarırken, 1968 hareketi ilk şehidini veriyordu. Can, daha 23 yaşındaydı. 28 Mart günü Antalya'nın Elmalı köylülerinden ODTÜ Öğrenci Derneği'ne gelen bir telefon, öğrencilerin köylülerin toprak mücadelesine desteğini talep ediyordu. Can, derneğin ikinci başkanıydı. İkisi kadın dört başka öğrenci arkadaşıyla birlikte, bir arkadaşına ait olan ama o sıralarda kullanması için kendisine verilmiş bir arabaya atlayarak gece yarısı yola çıktılar. Eskişehir Sivrihisar yakınlarında bir kaza geçirdiler. Arabadaki diğer öğrenciler bir sarsıntı geçirmiş olsa da kimse ciddi bir yaralanma yaşamadı. Ama direksiyonda olan Can, ağır bir beyin travması geçiriyordu. Derhal Eskişehir Devlet Hastanesi'ne yatırıldı. Birkaç saatlik açılma dışında dört gün komada kaldı, ölümle boğuştu. Sonunda 1 Nisan sabahı, erken saatte hayatını yitirdi.

Can Savran benim ağabeyimdi. İki yaş arayla, ama aramızda başka hiçbir mesafe olmaksızın, ne yazık ki başka hiçbir kardeşimiz olmaksızın büyümüştük. Hayatım boyunca pek az insana bu kadar yakın oldum. Ama hiçbir zaman, asla "ah, Can, keşke devrim yoluna girmeseydin" demedim. Can hayatını anlamlı yaşamayı seçecek bir kişiliğe sahipti. En anlamlı yola girdi. O mücadeleye girmeyip başka yollarda sefil bir varlık sürdürmek onun için değildi. Devrim yoluna giren risk almış demektir. Ancak

hâkim sınıfları tanıyamamış şuur-suzlar devrim yoluna girdiklerinde risk aldıklarını bilmezler. Can üst düzeyde bir sınıf ve tarih bilincine sahipti. Riski aldı. 1968'in ilk şehidi mertebesine ulaştı.

Sinan Cemgil, bildiğim kadarıyla, devrimci döneminde Can'ın en iyi arkadaşlarından biriydi, belki de en yakınıydı. Ama aynı zamanda çocukluk arkadaşıydı. Sinan, Adnan ve Nazife Cemgil'in oğluydu. Bizim de arkadaşımız. Şimdi geriye doğru düşündüğümde kendi kendime sormadan edemiyorum: Acaba o arkadaşlığımız sırasında Adnan Cemgil'in Sinan'ın gencecik dimağına fışıldadığı hangi Marx fikri, hangi Gramsci düşüncesi Sinan'dan bilir bilmez bize bulaşmıştı? Sonra Can ile Sinan Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin iki devrimci öğrencisi olarak yeniden buluştular.

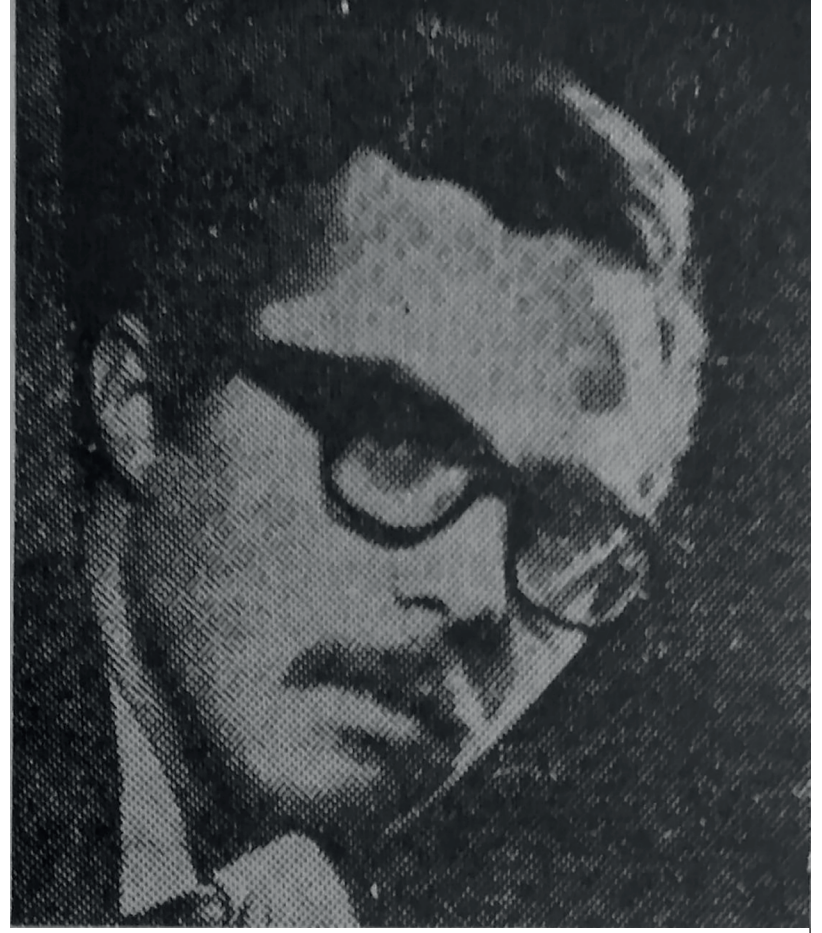
Can öldü, Sinan yürüdü. Can'ın ölümü, Sinan'ın cisminde onun davasını devam ettirdi. Can Eskişehir Devlet Hastanesi'nde can çekişirken, daha o dönemden ismi artık efesaneleşmeye başlayan Sinan, derhal Ankara'dan Eskişehir'e geldi. Hemen ardından Elmalı köyüne doğru yola çıktı! Can'a sevgisini ve saygısını göstermenin daha iyi bir yolunu bilen var mı? Sinan'ın nöbeti Can'dan aldığı hakikatının daha iyi bir sembolü olabilir mi?

Can'ın ölümünden sonra Haziran ayında üniversite işgalleri başladı. ODTÜ 1968'in ana merkezlerinden biri haline geldiyse, bunda Can'ın, başka yoldaşlarıyla birlikte gecesini gündüzüne katarak oluşturduğu birikimin etkisi görmezlikten gelinebilir mi?

İşgallerin hemen ardından Temmuz ayında Deniz Gezmiş'in de aralarında olduğu devrimci öğrenciler, Amerikan emperyalizminin bölgemizdeki en önemli araçlarından biri olan Altıncı Filo'nun denizci erlerini Dolmabahçe'den denize döktü. Sonra ODTÜ'de 1969 yılı Ocak ayı başında, 1968 kuşağının devrimci öğrencileri Amerikan emperyalizmine unutulmaz bir tokat daha attı. Vietnam savaşının en alevli günlerinde emperyalizmin baş katillerinden biri olarak görev yapan Robert Komer, Türkiye'ye büyükelçi atanmıştı! Bu katil Ocak başında ODTÜ rektörünü ziyarete geldiğinde, Sinan'ın başını çektiği bir grup devrimci öğrenci, arabasını ters çevirip yaktı!

1968 yeni bir devrimci hareketler dizisi yarattı. Türkiye'yi Stalinist TKP'nin burjuva kuyrukçusu çizgisinden kurtaracak bir adımdı bu. Sinan bunların birinde (THKO) Deniz'le birlikte önderlik içinde yer aldı. Stratejileri yanlıştı, Türkiye'nin tarihiyle ve toplumsal yapısıyla uyumlu değildi. Ama emperyalizmle ve kapitalizmle pratik olarak mücadele ediyorlardı. Sinan'ın adının bilinmesini sağlayan esas eylem bugün hâlâ karşısında savaşmak zorunda olduğumuz Kürecik Üssü'nün basılmasıydı. O eylemde Sinan da Can verdi.

1971 örgütlenmelerinin seçtiği stratejik yol, bütün dünyanın sosyalist hareketinin tarihine ders olarak geçecek kadar ironik bir vakadır. Gençlik hareketi en başından itibaren sınıf mücadelesine büyük önem vermişti. Bu sınıf bilinci, 15-16 Haziran'da işçi sınıfının 1968'i ile karşılaşacaktı. İşçi sınıfı, burjuvazinin yeni sınıf mücadelesi sendikacılığının adresi DİSK'e saldırısına karşı yüz binleriyle İstanbul'u işgal ediyordu. Genç devrimcileri bağrına çağırarak için, onların devrimci bir işçi partisinde örgütlenmeleri

in kendisi de genç bu işçi sınıfı başka ne yapabilirdi?

Ama bu davet karşılık bulmadı! MDD hareketi gençlik ile yükselen işçi sınıfı mücadelesi arasında bir set haline gelivermişti. TİP işçileri pasifize ediyordu, MDD ise kendi Prokrüst yatağına uymadığı için sadece yedek güç olarak görüyordu. Evet, 1971 hareketi MDD'den adım adım koşturdu. Evet, zinde güçlerin artık esamesinin okunmadığı, onların güvendiği dağlara kar yağmış olduğu, 12 Mart ile kanıtlandı. Ama devrimciler işçi sınıfına dönmek yerine Türkiye'ye uymayan bir strateji temelinde, o zinde güçlerin arasında bulunacağı umut edilen üyeler içeren cuntaların saldırısı altında can verdiler. Ama Can'a acımadım gibi Sinan'a da acımadım hiçbir gün!

Bugün Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfı bağrındaki stratejik çalışmalarını, anti-emperyalizmi en önemli politik ilkesi haline getirerek yürütüyorsa, 1968 kuşağının emperyalizme karşı verdiği kahramanca mücadelenin sayesinde bu. DİP gençliği bu yılın başında 6 Ocak günü ODTÜ kampüsünde ABD ve İsrail bayraklarını yakıtırsa, bu Sinan'ın ve yoldaşlarının Komer eyleminin ayak izinden yürümektir.

Hiçbir şey boşa gitmez. Can yaşıyor, Sinan yaşıyor, 1968 kuşağının mirası yaşıyor. Postal yalayıcılarında ve "yetmez ama evet"çilerde değil, proletarya devrimcilerinde yaşıyor. Biz Marx'ın, Lenin'in, Trotskiy'in, Che'nin öğrencileri olduğumuz gibi onların da öğrencileriyiz.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

EKMEK VE HÜRRİYET İÇİN 1 MAYIS'A

İşçi emekçi kardeş!

Sen ki ekmeğini taştan çıkarırsın. Patronların verdiğiyle değil alınterinle kazandığınla yaşarsın. Senden, aileden, çocuğunun geleceğini çalarak zenginleşen patron sınıfından hakkını da yine mücadele ederek alacaksın!

1 Mayıs meydanları ekme kavgasının meydanıdır! Sen de orada sınıfının safında yerini almalısın!

İşçi emekçi kardeş!

Özelleştirmelerle ne kadar fabrika varsa satıp savdılar. Şimdi de memleketin son kaleleri şeker fabrikalarını haraç mezat satmaya girişiyorlar. Halkın birikimlerini yağmalıyor, patronlara peşkeş çekiyorlar. Her satılan fabrikayla yerli yabancı tekelin kasasını doldurup, halkın geleceğini karartıyorlar.

1 Mayıs meydanı haramilere dur diyeceğin, geleceğini savunaçağın meydanıdır!

İşçi emekçi kardeş!

Emperyalistler senin düşmanındır. Türkü, Kürdü, Arabı, Farsıyla tüm halklar dostundur, kardeşindir. Ülkeyi yönetenler emperyalistlerle gizli, tutanaksız pazarlıklar içinde. Halkları birbirine düşürüp emperyalizmin ve sömürgeci sermayenin çıkarlarını güdüyorlar. Halktan esirgedikleri sadakati NATO'ya gösteriyorlar. Başta İncirlik olmak üzere emperyalist üslere, gözleri gibi ba-

kiyorlar.

Sen bu ülkeyi sokakta bulmadın. Ne kazandıysan emperyalistlerle birlikte değil onlarla savaşarak kazandın. Yine kazanacaksın.

1 Mayıs meydanı halkların kardeş olduğu meydandır! Sen de orada kardeşlerinle birlikte yerini almalısın! Emperyalizmle meydan okumalısın!

İşçi emekçi kardeş!

Elinde kalan son hakkına kıdem tazminatına göz diktiler, sendikalaşmanı işten atıyorlar, grevleri yasaklıyorlar. OHAL'le patronların önünü açıp, işçinin emekçinin karşısına dikiliyorlar.

Sen hiçbir hakkını havadan almadın. Her hakkını söke söke aldın, grev hakkını grev yaparak kazandın! Dün hürriyetini padişahları devirip kazandın. Yarın da istibdadı yeneceksin! Padişah-

lığa son veren milli mücadelenin meclisi gibi, ama bu sefer ekme k ve hürriyet kavgasında yükselecek zincirsiz bir Kurucu Meclisle Türkiye'yi yeniden kuracaksın! Devrimlerin öncüsü olacaksın!

1 Mayıs meydanı hürriyet kavgasının meydanıdır!

İşçi emekçi kardeş!

Gücüne güven. Birlik ol ve örgütlen. Gelecek senindir!

1 Mayıs işçinin emekçinin bayramıdır! 1 Mayıs meydanı senin meydanıdır! Senin partinin olan Devrimci İşçi Partisi'nin saflarında olmalısın!

Tüm gücünle haykırmalısın:

Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik üssü kapatılsın!

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!